

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 5
Maj -
juni
2017
21. årg.

1.maj demonstration i København

TEMA: CIPOML - Ud af EU og NATO

1. maj 2017: OK2017 og den sociale kamp

Hele fire erklæret kommunistiske partier - Hvorfor?

SKÆRPET KLASSEKAMP FORUDE

EU i valgfeber

Siden den britiske Brexit-afstemning i juni sidste år har EU været grebet af en akut valgfeber. I 2017 er der valg i både Tyskland og Frankrig – og i UK har Theresa May udskrevet parlamentsvalg til den 8. juni, tre år før den nuværende valgperiode udløber.

De borgerlige mainstream-medier beskriver valgene som et opgør mellem de traditionelle partier og en fremvoksende bølge af højrepopulisme med vind i sejlene efter Brexit-afstemningen og Trump som amerikansk præsident. Dermed søger de at tilsløre det reelle klasseindhold i disse valg - dén brede folkelige protest mod den fattigdomsskabende nyliberale politik, som bedrives i alle toneangivende kapitalistiske lande. Protesten mod den imperialistiske globalisering med dens øgede pres mod arbejderne, de endeløse krige og uendelige flygtningestrømme.

Valgfeberen gav sig akutte udslag i Holland, men feberkurven steg voldsomt ved det franske præsidentvalg. EU-eliten og finanskapitalen havde *groomet* deres egen kandidat i form af bankmanden Emmanuel Macron, uddannet diplomat og vildt upopulær tidligere arbejdsminister for socialistpartiet. Han startede sin egen 'bevægelse', angiveligt hverken venstre eller højre, i en situation, hvor begge de traditionelle regeringsbærende partier Republikanerne og Hollandes socialistparti var i krise og deres nyliberale EU-politik dybt miskrediteret. Macron skulle slå højrepopulisten Marine Le Pen og Front National, de havde lovet at udskrive folkeafstemning om fransk medlemskab af EU, hvis hun blev præsident.

Macrons valgsejr fremstilles som en triumf for EU og EU-politikken. Realiteten er, at han langt fra har halvdelen af franskmændene bag sig. Han vandt med 66.1 pct. af stemmerne mod Marine Le Pens 33,9 pct. Især fordi Le Pen blev valgt fra på grund af Front Nationals historiske højreekstremisme.

Det franske valg gjorde det klart, at der ikke er nogen reel forskel mellem de traditionelle regeringsbærende partier, om de kalder sig 'socialister, borgerlige, liberale, konservative eller republikanere. Det er EU's og finanskapitalens partier, og fremtrædende repræsentanter for dem alle kan de uden

vanskeligheder forenes i Macrons 'nye' parti.

Det mest bemærkelsesværdige ved det franske præsidentvalg er imidlertid, at en tredjedel af vælgerne valgte begge kandidaterne fra. En aktiv boykotbevægelse manifesterede sig for alvor. Andelen af blanke stemmer var rekordstor, 11,5 pct., og valgdeltagelsen historisk lav, med 74,6 pct. den laveste siden 1969. Fortællingen om at valget er et opgør mellem et demokratisk og progressivt EU og regressiv nationalistisk højreekstremisme har også fået sig et skud for oven. Det opfølgende parlamentsvalg i juni vil vise om en folkealliance både mod EU globaliseringen og mod højrepopulismen er ved at blive dannet.

Macrons første rejse som præsident gik selvfølgelig til Tyskland og Angela Merkel. De to har et fælles projekt: Genoplivning af den fransk-tyske akse i EU med en ny traktat og endnu mere union. Det er ingen fornyelse, men er et opkog af EU-elitens og kommissionens gamle plan: Fuld fart frem mod superstat EU, mod Europas Forende Stater. Hvem tror på, at den vil være god ved nyliberalismens og globaliseringens 'tabere' –det store flertal?

Den 24. september er der forbundsvalg i Tyskland, som afgør om Angela Merkel får endnu en periode som kansler. Socialdemokraten Martin Schulz, EU-parlamentets formand gennem de sidste fem år, er udfordrer, men han repræsenterer ikke et politisk alternativ, og ser ud til allerede at være slået i første runde ved delstatsvalgene før valget til forbundsvalg.

I UK søger May at slå politisk mønt af Brexit til hendes Brexit-spaltede konservative regeringsparti. May satte sig i spidsen for den britiske udtræden af EU, og står til at belønnes for det, selvom Brexit ledsages af massive trusler fra EU-toppen om voldsom økonomisk afstraffelse. May forstærker den traditionelle britisk-amerikanske alliance med Trump. Labour-partiet, som fastholder sin pro-EU linje, vil blive straffet af vælgerne.

Det politiske billede ved valgene i EU afspejler en kompliceret situation af skærpet klassekamp.

Redaktionen 16. maj 2017

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2017

Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
16. juni 2017
Deadline næste nr. 09.05.17

Regeringen melder klar til at følge USA i 'ny' krig i Afghanistan

Krigsminister Claus Hjort Frederiksen (V) lod bomben springe på et pressemøde med kollegaen fra USA, Mad Dog Mattis. Den danske regering ser positivt på at genoplive krigen i Afghanistan og sende flere soldater til det krigshærgede land. Og lover i øvrigt leve fuldt og helt op til NATO's krav om et stærkt forøget krigsbudget.

Formål eller fornuft i at sende flere tropper til Afghanistan var det ikke nødvendigt at præsentere. Som USA's krigsglade lakaj er det nok at projektet står på USA's ønskeseddel i bestræbelserne på at fastholde en base i kampen om verdensdominans.

Og der var desværre heller ikke 'tid'. Da Hjort Frederiksen med nedslåede øjne havde annonceret sin positive holdning til optrappet krig i Afghanistan måtte pressemødet brat afsluttes. Mattis er jo en travl mand.

Hvad er det for et krigsprojekt man lægger op til?

USA's præsident Donald Trump er i gang med at tage et nyt skridt i USA's Afghanistan-strategi. Det indebærer en større udvidelse af tropper, og andre ukendte faktorer. Under overskriften "Start winning again" – vil Trump lægge en ny plan frem på NATO-topmødet d. 24.-25. maj i Bruxelles.

Den nye offensiv blev indledt med USA's magtdemonstration, da Trump lod 'The mother of all bombs' kaste over Afghanistan d. 13. april. Hvad skal følge herefter?

Trump's talsmand oplyser, at "Trump vil eliminere truslen" – og "vi må vente og se".

I valgkampen tweetede Trump:

"Vi bør forlade Afghanistan øjeblikkeligt. Ikke flere spildte liv. Hvis vi er nødt til at vende tilbage, går vi ind hårdt og hurtigt".
Krigen er ikke ny, men en genoptagelse

Vassal Dk

af et krigsprojekt hvor den angivelige fjende – Taleban – kun er blevet stærkere under de seneste 16 års krigsførelse fra NATO's side.

Obama gik til valg på at stoppe krigen, men endte med at øge tropperne, indtil den officielt sluttede i 2014. NATO-tropperne blev dog i landet under navnet Resolute Support, som bl.a. Danmark er en del af, i øjeblikket med omkring 100 soldater.

Som Helle Thorning i 2013 meldte klar til at deltage i bombardementer mod Syrien før Obama overhovedet havde nået at spørge, er der heller ingen tilbageholdenhed hos den nuværende

regering. Man siger ja til helt ukendte konsekvenser af en krig der skal 'eliminere fjenden – Taliban og ISIS'. Og som den amerikanske krigsminister svarede på pressemødet på spørgsmålet om han troede på, at Danmark var klar til at lægge 20 milliarder oveni de nuværende militæruddgifter:

- Jeg hører ingen begrænsninger fra Frederiksen i løftet om at øge forsvarsbudgettet.

Snart sender Danmark tropper og overvågningsfly til Baltikum og indgår igen i bevogtningen af EU's ydre grænser i samarbejdet mellem EU og NATO. Fra årsskiftet bliver Danmark øverstkommanderende for NATO's flåde i Nordatlanten, og i Arktis spiller Danmark rollen som USA's stik-i-rend dreng. Ikke uden grund modtog Hjort Frederiksen kun uforbeholden ros fra Trumps udsendte Mad Dog Mattis.

‘Den danske model’ er grundlæggende udemokratisk

OK-resultatet med et påtvunget Ja i kraft af sammenkædningsregler og andre fiksfakserier har efterladt dybe frustrationer – og en stærk vilje til at fortsætte kampen mod en påtvungen ugentlig arbejdstid på 42 timer, som arbejdsgiverne erklærer, at de vil gøre flittig brug af.

En granskning af aftaledokumenterne om den forlængede arbejdstid viser, at fagtoppen, der har indgået aftalerne, systematisk har løjet og skønmalet konsekvenserne.

Det er blevet fremhævet, at den netop vedtagne overenskomst og store stemmedeltagelse viser den store opbakning til ”Den danske model”. Men 3F og store dele af bygge- og slagteribranchen har stemt massivt nej og bliver altså påtvunget en overenskomst, som de demokratisk har stemt ned.

Det kan ske, fordi systemet er sådan, at overenskomsterne inden for det private reelt afgøres af CO-industrikartellets overenskomst. Den dækker lidt over halvdelen af alle fagforeningsmedlemmer i LO inden for det private område – 229.415 ud af de 414.420, der kunne stemme ved urafstemningen.

Det mæglingsforslag, der blev sendt til afstemning med LO’s velsignelse efter at have været en tur gennem forligsinstitutionen, var mere eller mindre en kopi af den aftale, som CO-industri og DI havde indgået.

Hele det system er en lang udemokratisk ulykke. Industrikartellet er en kunstig konstruktion og får alligevel lov til at dominere. De gennemtrumfer en arbejdsgiver-dagsorden, der gang på gang overføres på alle andre gennem et system, hvor forligsmanden og LO overtager overenskomstforhandlingerne, når de andre arbejdsgiverorganisationer altid meget hellere vil have sammenbrud end overenskomster.

Sammenbrud betyder nemlig, at alle stemmer sammen, og i den slags demokrati kan selv ikke 3F eller samtlige

håndværkere og slagterier stemme en aftale ned, selvom den er fuldstændig rædden og dikterer en 42 timers arbejdsuge, der vil ramme alle i sæsonarbejde.

Den 42 timers arbejdsuge kommer fra et nyt begreb kaldet ”Systematisk Overarbejde”, som topfolkene fra de forskellige forbund har forsøgt at bag-

Efter OK2017

tellisere til ingenting. Som Dansk El-Forbund, der understregede, at der slet ikke er tale om en 42 timers arbejdsuge, men derimod om arbejdsgiverens muligheder for at varsle planlagt overarbejde.

Men som sagen fremstår i de protokollater, der er vedtaget sammen med overenskomsterne, så er der reelt ingen betaling for systematisk overarbejde. Det skal i stedet afspadsres inden for kalenderåret. Og det er arbejdsgiveren, der kan varsle, hvornår det skal ske.

Normalt overarbejde forekommer hele tiden og bliver afregnet med højere timeløn. Alt efter overenskomst er der mere eller mindre komplicerede tariffæ. Men det korte af det lange er, at det koster at arbejde over. Med den nye 42 timers arbejdsuge er dette gledet ud. Og det betyder, at uden en detaljeret lokalaftale (der beskriver, hvad det skal koste, og hvordan det skal udbetales) så låner man arbejdsgiveren fem timer om

ugen, som han ikke skal udbetale, før det passer i virksomhedens interesse.

Der er ikke engang anført en rente eller en maksimal grænse for opsparingen.

Altså, som det står, kan en arbejdsgiver sætte arbejdstiden til 42 timer om ugen hele året – og så varsle fem ugers hjemsendelse på afspadsring i januar. Uden at det koster en krone. Hverken i overarbejdsbetaling eller rente.

Fleksibel arbejdstid er et kronisk krav fra arbejdsgiverne. Og det har kostet mange lange kampe gennem årtier at få arbejdstiden sat ned og indført en normal arbejdstid og normal arbejdsdag. Men over de seneste år er der efterhånden frit spil for arbejdsgivere til at sætte arbejdstiden fuldstændigt, som de lyster.

Med denne kæmpe foræring har arbejdsgiverne næppe fået stillet deres sult, men blot fået blod på tanden. Det næste bliver en skærpelse af den såkaldte effektive arbejdstid, så enhver tissepause skal trækkes fra – eller hvad?

Det er kun ude på arbejdspladserne, at tingene skal begynde at ændres. Byggefagene og slagteriarbejderne har vist, at det er muligt at organisere en kampagne, og de har vist, at der er styrke og engagement. Det er den type af organisering, der skal ind på industriarbejdspladserne igen, hvis det faglige oprør nedefra skal vinde frem, og man skal kunne gå op imod pampere og forgyldte aktionærer.

Kære Dansk Byggeri!

Når jeres planlægning kikser og det er nødvendigt, at vi giver et ekstra nap med, arbejder vi fortsat gerne over. Fuldstændigt som hidtil!

Men det bliver ikke efter den nye overenskomst og paragraffen om systematisk overarbejde!

Bygningsarbejderne her i Århus har med 92% stemt nej til muligheden for, at I kan iværksætte en 42 timers arbejdsuge – og det har vi tænkt os at holde fast i.

Overenskomsten gav os ikke kædeansvar – så vi forventer også at I er med til at stå vagt om Den Danske Model. Vil I ikke det, er vi klar til selv at sikre, at arbejdet ude på byggepladserne foregår til danske løn- og arbejdsvilkår!

Med venlig hilsen

Bygningsarbejderne i Århus

Vedtaget på mødet 25. april 2017

Tillidsmandsmøder: Vi vil forhandle vores egne overenskomster!

På tillidsmandsmøderne i Århus, København, Aalborg, Vejle og Bornholm sidst i april vedtog 700 tillidsfolk denne udtalelse:

Vi vil forhandle vores egne overenskomster!

Den måde, der forhandles private overenskomster på i dag, er uholdbar. I dag forhandler industrien først, og hvis de andre brancher ikke kan blive enige, så ender de med at få copy-pastet industriens resultat.

Hvis medlemmerne så stemmer nej, bliver de på grund af sammenkædning

alligevel påtvunget resultatet. Når nogle store grupper stemmer massivt ja og andre store grupper massivt nej, så hænger sammenkædningen ikke sammen.

Solidariteten, sammenholdet og opbakningen til overenskomsterne udfordres, når nogle grupper gang på gang trykkes til at acceptere at blive påtvunget industriens resultater, selv om medlemmerne stemmer nej.

Forbundene og LO bliver nødt til at sikre, at vi i højere grad kommer til at forhandle vores egne overenskomster.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Konkurs på konkurs i plejesektoren

Stop for privatiseringer kræver brud med EU

Fra den ene dag til den anden dag står masser af ældre uden pleje, eller i bedste fald med nogle uholdbare og midlertidige lappeløsninger, fordi deres plejeselskab er gået fallit.

Konkurser i plejesektoren over hele landet spreder usikkerhed, mens politikere og erhvervsliv vil have privatiserings- og udliciteringstempoet sat i vejret.

Plejhjemskonkurs nr. 41 – den tredje i maj måned 2017 – kom i Århus, da byens største private plejefirma, Hjemmehjælpen Aarhus A/S, blev erklæret konkurs og med øjeblikkelig virkning ophørte med alle funktioner.

Masser af mennesker står uden den fornødne hjælp. De ansatte er uden arbejde. Og kommunen står tilbage med regninger, der slår bunden ud af budgetterne, og med ansvaret for at sikre akut hjælp og finde nye løsninger.

I 2013 indførte folketinget på direktiv fra EU en udbudsordning, der siden har raseret de kommunale plejeordninger og fyret talrige varme hænder. Plejen er blevet privatiseret – og det er blevet muligt at lave profit på den. Det er det, som er hensigten.

De indtil videre 41 konkurser alene i plejesektoren er den direkte konsekvens af den kapitalistiske konkurrence, der gør nogle rige og slår andre ud. Prisen betales under alle omstændigheder af borgerne.

De lovpriste besparelser ved privatiseringer af tidligere offentlige funktioner

forsvinder med vinden. Kvaliteten bliver ringere. De ansatte får dårligere vilkår og usikre jobs.

Der er ingen samfundsmæssige fordele ved privatiseringsbølgen. Selvom løgnene om store besparelser bliver gentaget i det uendelige, er det ren propaganda.

Plejesektoren er kun det mest iøjnefaldende eksempel på privatiseringsspillet fallit.

Reformkonkurs

Som sædvanligt ved dårlige nyheder for EU og det kapitalistiske system spekuleres der i alle mulige 'løsninger' på problemet fra politikere og erhvervsorganisationer, som søger at dække over og tilsløre de reelle problemer.

Nu ønsker man for eksempel 'forsikringsordninger', der angiveligt skal sikre kommunerne mod tab – hvis man ellers kan finde forsikringsselskaber, der vil betale for konkurserne. Hvilket nogle gerne vil, mod tårnhøje præmier

betalt med offentlige midler. Så det er ikke løsningen.

Løsningen er stop for privatiseringerne og at rulle de nyliberale reformer tilbage. Men ingen tager det op, og ingen 'ansvarlige' siger offentligt, at privatiseringerne og udliciteringerne ikke kan rulles tilbage, så længe Danmark er medlem af EU og underlagt unionens traktatfæstede nyliberale politik. EU vil med handelstraktaterne TTIP og CETA sætte endnu mere turbo på altings privatisering og profit.

Det er begge regeringsblokkens mere eller mindre åbent erklærede politik, at mere og mere skal privatiseres og udliciteres, indbefattet at få CETA og TTIP igennem trods alle protester.

Man bliver ved, indtil den offentlige sektor er barberet ind til benet og alle tænkelige profitgivende funktioner er i hænderne på profitjægere. Det er godt på vej, man er allerede nået langt.

Stop for privatiseringer er også et krav om, at Danmark forlader EU – monopolernes union. Den, der sikrer profitterne og raserer en tidligere nogenlunde velfungerende offentlig sektor – og har tilintetgjort den danske og nordiske velfærdsmodel.

Politikerne lover ikke desto mindre at komme med løsninger på miseren, og de garanterer ufortrødent, at EU-modellen kan bringes til at fungere til gavn for det store flertal. Det kan de næppe slippe af sted med særlig meget længere.

Flere ældre og mindre hjælp –

Kommuner sylter 7000 fuldtidsstillinger

Det lyder flot med værdighedsmilliarder og ekstrabevillinger til de ældre. Men regeringen og kommunernes enighed om nedskæringer betyder, at de ældre får stadigt mindre af den nødvendige hjælp. Der bevilges mindre, og kommunerne lægger pengene på lager. 81 af landets 98 kommuner i år vil bruge færre penge end i fjor pr. ældre.

Regeringen giver 'ekstra' bevillinger med flotte navne med den ene hånd,

mens de skærer ned med den anden. Der kom en 'værdighedsmilliard' og en klippekortordning på 380 millioner oveni på finansloven for 2017. Men det samlede resultat går i minus – og i kommunerne giver man yderligere hjælp til udsultningspolitikken ved at sørge for, at en stor del af den bevilgede ældre milliardi bliver liggende i kommu-

nekassen. Hele 7000 ekstra fuldtidsstillinger kunne de hengemte penge have udløst. De øremærkede penge bliver i kommunekassen.

FOA skriver i en pressemeddelelse:

"2,9 milliarder kroner. Så meget undlod kommunerne sidste år at bruge på service, selvom pengene egentlig var afsat på kommunernes budgetter. Det viser nye tal fra Økonomi- og Indenrigsministeriet.

Hvis vi omsætter pengene til lønninger, kunne kommunerne fx have ansat mere end 7000 ekstra fuldtidsmedarbejdere i ældreplejen. Det er 6. år i træk, at kommunerne bruger færre penge på service, end de budgetterer med."

Flere ældre – færre hjemmehjælpstimer

Der bliver flere ældre, men hjemmehjælpstimer bliver der færre af.

Siden 2008 er der skåret knap seks millioner årlige hjemmehjælpstimer væk i kommunerne, og 30.000 færre

ældre modtager i dag hjemmehjælp.

Eller sagt på en anden måde: Mens der i denne periode er blevet 23 % flere ældre over 65 år, er hjemmehjælpstimerne skåret ned med 20 %.

Og selvom en del af gruppen af ældre har et bedre helbred end tidligere, opvejer det på ingen måde nedgangen i hjælpen, ligesom politikken med såkaldt rehabilitering og brug af 'velfærdsteknologi' heller ikke kan opveje nedskæringerne.

Kommunalpolitikerne er effektive medløbere i den samlede kampagne for at afskaffe velfærden, der sættes i værk fra regering og EU. Det demonstrerer de nøgne fakta i kommunerne. Snakken om, at kommunalpolitikerne er uden ansvar eller skyld ift. nedskæringerne, holder ikke. En holdning, som LO i Århus f.eks. står for. Ifølge denne organisation er det upassende at kritisere byens 'egne' politikere, mens regeringen må kritiseres i et vist omfang. En linje, der vel kun skal være gældende, indtil statsministeren evt. kommer til at

hedde Mette Frederiksen.

På denne baggrund trak LO Århus sig ud af Velfærdsalliancen, da man her ønskede at demonstrere mod de kommunale nedskæringsbudgetter.

Turbo på privatisering

Den ene konkurs efter den anden har hærget ældreområdet, der været prøvekuld for privates mulighed for at tjene på velfærd, som EU og skiftende regeringer har presset igennem. Nu lægger regeringen op til endnu mere 'konkurrenceudsættelse'.

Økonomi- og indenrigsminister Simon Emil Ammitzbøll (LA) har lagt frem, at i 2025 bør mindst 33 procent af kommunernes opgaver være i privat konkurrence. Det svarer til 75 milliarder kroner om året.

Hele den offentlige velfærd er under et generalangreb, hvor det er regeringens og EU's plan, at også børnepasning og sundhed vil blive skydeskive for meget mere privatisering.

Boligaftale betales med velfærd og fortsætter den nyliberale 'reformpolitik'

EU's politik for et frit boligmarked er gennemført af skiftende danske regeringer uanset farve. Resultatet har været, at det er stort set umuligt for f.eks. unge at få tag over hovedet uden at gældsætte sig for resten af livet.

I storbyerne er det hamrende dyrt bare at leje et værelse. Der sker en hurtig social polarisering også med hensyn til bolig. Tendensen mod opdeling i rigmandskvarterer og ghettoer forstærkes.

Den politik, som Fogh-regeringen indførte med det berygtede boligskattestop, har yderligere skævvredet forholdene.

Det netop indgåede 'brede' forlig om boligskatterne skulle komme nogle af disse ubalancer til livs og give en mere 'retfærdig' fordeling. Forliget hyldes af eksperter, medier og Cepos. Aftalen støttes af regeringsblokken og det me-

ste af folketinget med Socialdemokratiet i spidsen.

Aftalen vil angiveligt skabe sikkerhed om folks boligøkonomi for den kommende årrække. Og den betyder ikke øgede skatter, siger propagandaen.

Den indgåede aftale vil også betyde, at boligskat og boligpolitik ikke bliver en kampplads mellem de parlamentariske blokke i de forestående valgkampe.

Det koster 20 milliarder kroner. Pen-

gene tages fra det såkaldte 'rådighedsbeløb' eller 'fælleskassen' – det overskud i statsbudgettet, der ikke er bundet op i faste udgifter. Det vil sige penge, der også kunne bruges til at rette op på de sociale nedskæringer og bremse den voksende fattigdom, som de nyliberale reformer på stribe har udløst.

Velfærdspengene går til boligejere – ikke mindst til forligspartiernes vælgergrundlag.

Boligskatteaftalen er en fortsættelse af den asociale nyliberale reform- og nedskæringspolitik. Den sikrer ikke billigere boliger. Den vil ikke stoppe boliggeddsætningen. Den vil ikke gøre det lettere at være ung, fattig eller på røven.

Det store flertal har ingen grund til at juble.

Tag på Rødt og Revolutionært Sommertræf sidst i juli – og få noget med hjem!

Torsdag den 27. juli fra kl. 12 – søndag den 30. juli kl. 12 Ved Fåborg, Sydfyn

Hvis du vil gennemskue virvaret af politiske begivenheder, angreb og 'fake news', og ønsker du at finde vej til at forandre og kæmpe sammen med andre for et bedre samfund – så er Rødt og Revolutionært Sommertræf 2017 med APK det helt rigtige sted!

Det bliver en intens halv uge med oplæg, diskussion, og godt og inspirerende samvær – med nye og gamle kammerater. Med garanti for at få noget med hjem, der kan bruges, hvor der leves og kæmpes.

Det bliver store og brandvarme emner, der tages op.

Hvordan organiseres en kamp, der rammer plet i hjertet af dagens nyliberale økonomiske angreb og krigspolitik – og samler til et opgør med kapitalismen?

På programmet er bl.a.:

Fornyet faglig kamp og nye sociale bevægelser

En opposition er ved at vokse frem i fagbevægelsen, udtrykt med et Nej til OK2017 og 42-timers arbejdsuge, der alligevel bliver trukket ned over hovedet. 'Klasseforræder,' blev Lizette Risgård kaldt 1. maj. Et opgør mod fagtoppen og de bindende regler er i gang.

Arbejdstiden skal ned og ikke op. Pensionsalderen skal ned og ikke op.

De nyliberale reformer har ramt hårdt og dybt. Arbejdsløse forhånes, kontanthjælpsloftet er en systematisk fattigdomspolitik. Fagtoppen har ikke bekæmpet udstødningen eller sikret velfærd.

Nu er en bevægelse af reformramte vokset frem over hele landet – med aktioner, praktisk hjælp og solidarisk kamp. Næstehjælperne er en del af denne bevægelse og har samlet 17.000 mennesker landet over til praktisk hjælp og kamp for at rulle reformerne tilbage.

Oplæg om kampen efter OK2017

Oplæg ved Gert Madsen om kampen for velfærd

Oplæg ved Line Lazarus om de angreb fra stat og medier, man udsættes for, når man er på kontanthjælp – og ikke mindst når man protesterer

Oplæg ved Næstehjælperne

Efter Brexit: Hvordan kommer Danmark ud?

EU er et redskab for monopolerne og for gennemførelse af asociale reformer. Med Brexit er en dansk udmeldelse blevet en meget konkret mulighed. Det er vigtigere end nogensinde at gennemskue de utopiske idéer om at reformere og forvandle EU til en social og demokratisk union. Vejen for arbejderne og flertallet i Danmark og de andre medlemslande hedder ud.

Oplæg ved repræsentant fra Folkebevægelsen mod EU

Sommertræf 2017

Krigstrusler og oprustning – 'Stop NATO'-bevægelse nødvendig!

Danmark har været et krigsførende land siden 2001. NATO opruster, danske politikere følger trop og er parat til endnu flere krige. Hvordan skaber vi en bevægelse for at stoppe krigen og afvise krigsplanerne og en mobilisering i befolkningen mod NATO's oprustning? Med rapport fra den interna-

tionale protest mod NATO og Trump i Bruxelles den 24.-25. maj.

Oplæg ved Gerd Berlev fra Tid til fred – Aktiv mod krig

Revolution og socialisme i Danmark

2017 er 100-året for Den Socialistiske Oktoberrevolution. Kapitalismen og imperialismen hersker i verden og skaber samfund i krise, fattigdom, ødelæggelse af klimaet, krig og stadig større klasseskel. Skal der ændres grundlæggende på dette, er et socialistisk samfundssystem nødvendigt, og at skabe dette kræver en revolution, dvs. et egentligt opgør med kapitalistklassen og dens stat.

Oplæg ved Dorte Grenå, forkvinde for APK

Revolutionære brændpunkter i verden

Mainstreammedierne fortæller ikke meget om klassekampen, trods det at store slag foregår på alle kontinenter i form af massestrejker, demonstrationer, oprørsbevægelser m.m.

Oplæg ved bl.a. Kristian Dalgård og Klaus Riis

Den kommunistiske bevægelse i dag

Fra det revolutionære DKP til APK går en rød tråd af fastholdelse af revolutionære principper og kampen for dem. Hør om APK's historie med tråde tilbage til DKP, slumstormerbevægelsen og DKP/ML.

Oplæg ved Klaus Riis

Festaften lørdag med underholdning og musik

Træffet ligger tæt ved Fåborg på Sydfyn i meget naturskønne omgivelser, og der bliver både plads til oplæg, debatter og hyggeligt samvær.

Praktiske oplysninger

Fra torsdag kl. 12-14: Indskrivning.

Kl. 14: Velkomst.

Hjemrejse søndag formiddag.

Pris 995,- kr. for tre overnatninger og mad.

Mulighed for rabat for studerende og fattigrøve.

Sæt allerede nu X i din kalender – og tag gerne hele familien med. Børn er velkomne – til stærkt reduceret pris.

Tilmelding:

Oktober Bogbutik København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
Tlf. 50 55 99 30
info@oktobernet.dk

DAXIT – ja tak!

Af Poul Andersen på Ud af EU Blog

Hans Scherfig, Danmark i Fællesskabet, 1971

Efter Brexit burde der være fornyet kampgejst blandt EU-modstanderne i Danmark. En offensiv og intensiveret kamp for, at også Danmark kan melde sig ud, må være et indlysende skridt at tage. Briternes udmelding giver håb og en vis rygvind, som bør udnyttes. Vel at mærke stadig uden at have illusioner om, at unionen kan reformeres til noget mere socialt, demokratisk og retfærdigt.

Dette lader sig ikke gøre. Vi skal simpelthen UD!

At foretage svinkeærinder, som Enhedslistens hovedbestyrelse i en udtalelse foreslår, vil være en afsporing af kampen og medføre tab af momentum.

Her foreslår Enhedslisten (EL), at en ny regering efter næste valg tager til Bruxelles og genforhandler Danmarks forhold til EU. For bl.a. at sikre, at Danmark og alle andre EU-lande, som ønsker det, kan gå foran, når det gælder sunde fødevarer, forbrugersikkerhed, dyrevelfærd og sociale rettigheder samt retten til selv at fastlægge den økonomiske politik. Et genforhandlet resultat skal sendes til folkeafstemning, så befolkningen får mulighed for at godkende eller forkaste resultatet. Hvis det ikke lyk-

kes, skal der i stedet gennemføres en folkeafstemning om det fortsatte medlemskab af EU. Læs evt. hele udtalelsen på EL's hjemmeside.

En sådan strategi er efter min mening total formålsløs og utopisk. Hvilken ny regering skal pålægges at tage til Bruxelles? En socialdemokratisk ledet? – Forget it! Det kommer ikke til at ske!

Den konsekvente brede EU-modstand bør ufortrødent samle kræfterne i Folkebevægelsen mod EU. Uanset politisk ståsted må vi direkte, men med højt til loftet arbejde os frem mod en folkeafstemning om udmeldelse. For modstanden er bred og på tværs af alle partiskel. Det var også den brede modstand, der fik England ud. Selvfølgelig skal vi også anviser de muligheder og fordele, der er ved at melde sig ud, på alle områder. Et eksempel er Ib Christensens fine indlæg her på bloggen.

Men hvis man tror, man kan reformere EU, vil faren for, at man ender som kaninen i Carl Scharnbergs fabel, være stor.

Kaninen sagde: Lad slangen blot æde mig, så æder jeg den op indefra. Siden har ingen hørt mere til den.

kpnet.dk/udafeu

Lad os forene os og demonstrere mod krigspolitikken!

Ud af de antifolkelige og krigsskabende alliancer NATO og EU!

Appel fra CIPOML

NATO's topmøde finder sted i Bruxelles d. 24. til 25. maj 2017 med deltagelse af den ultra-reaktionære krigsopholdser og oligark Trump. Det vil blive mødt med en bred international folkelig mobilisering for fred og demokrati.

Vi, de europæiske medlemmer af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML, erklærer vores fulde støtte til masseaktionerne, protestmarchen og møderne, der fordømmer NATO's og EU's krigsophidsende, militaristiske og antifolkelige rolle.

Siden alliancen blev oprettet i 1949 som et redskab vendt mod den socialistiske lejr, mod arbejderklassen og alle folkelige og demokratiske kræfter, er NATO blevet opbygget som en truende og provokerende krigsmaskine til brug udadtil såvel som indadtil (det er velkendt, at hemmelige 'Stay-behind'-grupper spillede en afgørende rolle i "spændingsstrategien" og i den fascistiske terror).

Denne aggressive og kriminelle militæralliance har altid været USA-imperialismens vigtigste redskab til undertvingelse af de europæiske folk og indskrænkningen af deres nationale suverænitet.

Efter Sovjetunionens sammenbrud har NATO – i stedet for at opløse sig selv – styrket sin offensive fremfærd og militære magt out-of-area. Alliancen er blevet udvidet kraftigt mod øst som led i strategien for fuld kontrol over kontinentet, for udvidelse af sin interesse-sfære og for omringning af det imperialistiske Rusland, der svarer igen med en omfattende oprustning og militære operationer for at bryde den politiske enhed mellem landets rivaler. NATO har også udvidet sit samarbejde med stater som Israel, Egypten og Colombia – og Trump ønsker et større engagement fra NATO i 'krigen mod terror'.

NATO's militære interventioner (Afghanistan, Libyen osv.) har ikke løst nogen problemer, men har tværtimod gjort dem større og har ført til mange civile ofre, grusomheder, ødelæggelser og spredning af reaktionære borgerkrige, og har skabt en enorm flygtningestrøm.

TEMA: Ud af EU og NATO

Topmødet i Bruxelles vil betyde en yderligere udvidelse af krigsalliancen og endnu mere militær indblanding.

NATO og alliancens støtter udstationerer bataljoner i Polen, i de baltiske lande og i Ungarn, mens de øger atomoprustningen og styrker den militære tilstedeværelse i Nordafrika og Mellemøsten under påskud af at bekæmpe jihadistisk terror, et fænomen, der næres af den imperialistiske krigspolitik og udplyndringen af de afhængige lande.

Et andet aspekt ved Bruxelles-topmødet er moderniseringen af atomarsenalet og installationen af nye baser og det påståede defensive missilskjold. Dette er helt i tråd med politikken hos Oba-

ma-Clinton, som Trump viderefører bag nationalistiske og krigsskabende slagord som "make US military great again".

Den nye chef i Pentagon, "Mad Dog" Mattis, har for nylig erklæret, at NATO udgør "et afgørende fundament for USA". Der er ingen tvivl om, at denne imperialistiske organisation er nyttig for bevarelsen af det amerikanske verdensherredømme, der i dag bliver udfordret af opkommende rivaliserende magter.

Trump har også erklæret, at "vi støtter vores NATO-partnere ... men de må leve op til deres finansielle forpligtelser", dvs. en yderligere forøgelse af militæruddgifterne til mindst to procent af BNP.

Denne byrde vil blive lagt over på arbejderklassen og den brede befolknings skuldre, dem der allerede lider under følgerne af den økonomiske krise og nedskæringspolitikken.

Diktatet fra Trump blev straks accepteret af EU-lederne, der samtidigt har kastet sig ud opbygningen af en "europæisk forsvarspolitik" for at sikre sig deres del af rovet gennem opbygningen af en Europa-hær, som skal supplere og underordnes NATO.

Monopolernes EU og medlemslandene samarbejder – med støtte fra nyliberale, socialdemokratiske og reformistiske partier – med NATO gennem krisehåndtering og militære operationer (Ukraine, Balkan, Afghanistan, Middelhavet, Sudan, Somalia osv.). Det strategiske samarbejde har nået et nyt niveau, idet EU reagerer på sin egen krise ved at udvikle en endnu mere aggressiv kurs, hvor krig og militærinterventioner i andre lande går hånd i hånd med reaktionær politik, racisme og undertrykkelse hjemme.

Bruxelles-topmødet finder sted samti-

dig med, at kapitalismens ulige udvikling i de forskellige lande, de tiltagende økonomiske og politiske problemer og forsøgene på at kaste følgerne over på rivaler fører til en alvorlig forværring af de indbyrdes forhold de imperialistiske og kapitalistiske lande imellem.

I dag, hvor den økonomiske stagnation fortsætter og fattigdommen tager til, viger ”globalisering” for protektionisme, told og handelskrige. Vi ser en skærpet konkurrence om markeder, handelsruter, råvarer og energiresourcer, om vand og frugtbar jord, om indflydelsesfæres og strategiske zoner.

Krigspolitikken og våbenkapløbet udvikler sig på denne baggrund. NATO er fanebærer, når det gælder at forsvare medlemsstaternes interesser, først og fremmest de amerikanske. En politik, som fremprovokerer ødelæggelse, død og flygtningestrømme og skaber bitre modsætninger i store del af verden – i Østeuropa, Afrika, Mellemøsten, Det Sydkinesiske Hav, Den Koreanske Halvø, Arktis osv. – og som skaber problemer i såvel verdensrummet som i cyberspace. Den fremelsker militarisering af samfundet og fremskynder dannelsen af imperialistiske blokdannelser, der kan føre til en altomfattende konflikt.

Alle de imperialistiske magter forbereder sig på en nyopdeling af verden gennem krig. Bagstræberisk nationalisme, chauvinisme, racisme, fremmedfrygt, fremvæksten og fremgangen for højrepopulistiske og fascistiske partier er alt sammen fænomener, der opfordrer til krig i ”nationens” navn, og som sår had mellem folkene.

Borgerskabet og dets opportunistiske tjenere siger, at højere militærbudgetter og et stadigt mere militariseret samfund er en nødvendighed for at ”beskytte demokratiet og den vestlige levevis”. Disse falske slagord bliver spredt vidt og bredt under påskud af at bekæmpe en folkefjendtlig terrorisme, som selv er et produkt af de imperialistiske krige.

Disse ’løsninger’ tjener kun til at afskaffe friheder og rettigheder for arbejderne, fagforeningerne og de unge, til at fortsætte nedskæringspolitikken og til at beskytte rettighederne for et lille mindretal af udbyttede. Folks frygt bliver fremelsket for at retfærdiggøre militarisering af økonomien og for at fremme krigene til fordel for kapitalejernes, de riges og snylternes interesser.

Vi appellerer til folkemasserne, som

ikke ønsker krig, reaktion og nye ofre: Lad os forene vores kræfter, lad os kæmpe sammen for fred og frihed, lad os organisere en samlet front og mobilisere mod krigsophidselse, lad os protestere mod NATO-topmødet i Bruxelles med parolerne:

Nej til NATO og Europahæren, de er redskaber for krig og terror! Ud af NATO, EU og alle antifolkelige krigsalliancer! Øjeblikkelig tilbagetrækning af alle tropper i udlandet!

Stands våbenkapløbet, skær kraftigt ned på krigsbudgetterne, brug pengene til arbejdernes og folkets behov, til sundhed, uddannelse og velfærd!

Vi kræver en verden fri for atomvåben! Nej til politistater, nej til militarisering af samfundet! Vi vil kæmpe for at forsvare de tilkæmpede demokratiske friheder og rettigheder!

Nej til militær grænsebevogtning vendt mod indvandrere! Støt de undertrykte folk og nationers anti-imperialistiske kamp! Ned med nationalchauvinisme, racisme og fascisme!

Længe leve den internationale solidaritet mellem arbejderne og folkene!

Ja til fred og velfærd – Nej til NATO's oprustning!

NATO-topmøde: Protestoptog i København 24. maj

På NATO's dagsorden står mere oprustning og nye krige. Fredskræfter i København er gået sammen om at samle til protest og inviterer alle til at bakke op om et optog gennem byen d. 24. maj, hvor NATO starter topmøde i Bruxelles.

Optoget går fra Mindeankeret kl. 16.30 over "kyssebroen" ad Trangravsvej til Forsvarskommandoen. Retur over Nordatlantisk Brygge, Holbergsgade og til Forsvarsministeriet, hvor vi er ca. 17.30-18.00.

Fredsboden på Den røde plads i Fælledparken

Arrangører er Tid til fred – aktiv mod krig, 3F BJMF, Enhedslistens internationale udvalg, Fredsvagten, Fredsministerium.dk, KP, KPID, APK, Kunstnere for Fred og Palæstinensisk National Forsamling i Danmark.

NATO afholder topmøde med deltagelse af Donald Trump samtidig med indvielse af det nye hovedkvarter til fem milliarder kroner. Topmødet skal konsolidere aftalerne om samarbejde og integrering mellem NATO's og EU's militære indsatser.

Overalt på dagsordenen står der mere oprustning og flere krigstrusler fra NATO, verdens stærkeste militæralliance. Tropper, kampvogne og missilskjold ved grænsen til Rusland, nye atomvåben i Europa, cyberkrig og overvågning.

Øverst på dagsordenen står NATO's pres for, at landene skal øge de militære budgetter, til de udgør to procent af bruttonationalproduktet. Det vil for Danmarks vedkommende sige en fordobling fra de nuværende 22 milliarder kroner årligt til 40 milliarder. Af disse

TEMA: Ud af EU og NATO

penge skal mindst 20 procent bruges på nyt militært isenkram, lyder beslutningerne. Våbenfabrikanterne godter sig.

NATO vil konfrontere Rusland. Som en ensidig trussel og med de igangvæ-

rende og planlagte udvidelser mod Øst og et tættere samarbejde med Sverige og Finland rykker den aggressive militæralliance frem mod Ruslands grænser – mod et Rusland med et militærbudget på under ti procent af NATO's.

Hver krone brugt på krig og militær skaber kaos og fortvivlelse og nye ofre.

Vi siger nej til krigspropaganda og nægter at lade os bruge til død og ødelæggelse – hjemme og ude.

Hver krone brugt på fred og velfærd skaber samfundsudvikling til gavn for mennesker og miljø.

Oprustning koster velfærd.

Vi siger Nej til NATO's oprustning og krigstrusler!

Hver krone brugt på krig og militær skaber kaos og fortvivlelse og nye ofre.

Ja til fred og velfærd – Nej til NATO's oprustning!

Der er grøde i foråret 2017

Dorte Grenaas 1. maj-tale i Fælledparken København

*Dorte Grena,
Formand for APK*

Det er herligt at stå her i Fælledparken 1. maj og høre de røde flag smælde på arbejderens internationale kampdag! Arbejderklassen findes – selv om man påstår, den i al fald er skindød. Den er rigtig levende. Den slår verden over.

I Brasilien er der generalstrejke. Der er ikke et eneste land, hvor arbejderne ikke er på barrikaderne for at slå kapitalismens og imperialismens angreb tilbage. Der er ikke et eneste land, hvor der ikke sættes en ny dagsorden. Kampen for et andet og bedre samfund er i fuld gang. For en socialistisk fremtid – for arbejderklassens og flertallets system for demokrati og velfærd.

Der er grøde i dette forår – både på arbejdspladserne og overalt i samfundet. Vi går til modstand. For tingene går den gale vej. Eller rettere sagt: De styres bevidst den gale vej. Sådan at de rige bliver rigere, og de fattige bliver flere. Mere krig, mere EU, flere minus-reformer, flere ulykker.

Nej! Et til den dårlige OK-aftale 2017 fra 3F, fra arbejderne i byggeriet og på slagterierne viser, at tiden er ved at være passé for klassesamarbejdet og klassesamarbejdsfolkene. Arbejdsgiverne skal ikke tækkes. Arbejdstiden skal ikke op på 42 timer, når de vil have det. Strejkerne og aktionerne og den fortsatte kamp oven på det manipulerede og sammenkædede resultat vidner om, at en ny tid med skærpet klassekamp og forstærket modstand er i gang.

Det ses også af de mange og mangearterede protester og initiativer imod hele striben af nyliberale nedskæringsreformer der er gennemført af skiftende regeringer med EU i ryggen. Stop fattigdom NU, Næstehjælperne, Folkebevægelsen for social retfærdighed – der

er mange over hele landet, og de slår godt.

Nedskæringsreformerne skal skrottes, hele striben. Pensionsalderen skal ned og ikke op. Dagpengene skal opjuste-

1. maj 2017

res igen. Sygedagpenge skal være til at lave af, så længe man er syg. Konstanthjælpsloftet skal væk. Nyttejobs og fleksjob og uværdige arbejdsprøvningsordninger skal væk. Alle skal have mulighed for en anstændig tilværelse. Alle skal have mulighed for et rigtigt job på overenskomstvilkår, hvis man kan arbejde.

Der er skabt en stor, udbyttet og jagtet underklasse af almindelige mennesker, der er havnet i et socialt system, der producerer nød og fattigdom og sociale tragedier. Arbejdsløse og konstanthjælpsmodtagere uden rettigheder. De kan også bruges til at sætte andre arbejdere på gaden.

I stedet for at skabe jobs vender Løkke-regeringen – og også de socialdemokratiske – tingene på hovedet: De skaber flere sultne arbejdssøgende i stedet

for nye jobs. Tag ikke fejl: Det sker helt bevidst. Allerede i 2011 erklærede Lars Løkke: 'Vi skal have sulten tilbage'. Det kapitalistiske velfærdssamfund, som eksisterede i nogle årtier, er ved at være helt væk i Danmark og i EU-land.

Fremtidens velfærdssamfund kan kun være et socialistisk samfund. Et samfund, der ikke styres af profit og en styrtende rig overklasse og dens regeringer. Et samfund uden udbytning. Et samfund for rigtige mennesker, der får mulighed for at leve rigtige liv.

Løkke og Co. ved selvfølgelig, hvad de gør. Fattigdommen og sulten er ikke noget tilfælde. Krigene er ikke bare ulykkelige hændelser. Det er en rådden og kynisk politik. Danmark har ingen selvstændig politik – men stiller op, hver gang USA kalder. Uanset om præsidenten hedder Obama eller Trump, der sender missiler mod Syrien og truer Nordkorea med atomkrig. Og resten af selvbestemmelsen er pantsat i EU og Schengen.

Danmark fortjener bedre. Arbejderpartiet Kommunisterne er med i spidsen i kampen for et bedre Danmark uden kapitalister og uden klassesamarbejdsfolk i den politiske og faglige top.

SOCIALISMEN ER FREMTIDEN!

En 1. maj med strålende sol over landet og fornyet kampvilje

Foto: kpnet.dk

Der blev landet over fra en del af 1. maj-manifestationerne – som Rød 1. maj i Odense og 1. maj på Den røde plads i Fælledparken – tordnet fra talerstolen mod det rådne OK-forlig, der giver mulighed for en 42 timers arbejdsuge. Arbejdspladsernes massive krav om nedsettelse af arbejdstiden blev vendt til det modsatte – og harmen er stor.

Den viste sig også i Fælledparken i København, da LO-arrangementet gav plads på talerstolen til formanden Lizette Risgaard til at forsvare og forklare aftalen. Hun blev afbrudt af vrede bygningsarbejdere med et passende tilråb: 'Klasseforræder!'

For det er nøjagtigt, hvad LO-toppens aftale er: et forræderi mod arbejdernes interesser. Et forlig til gavn for arbejdsgiverne.

Harmen og modstanden afspejlede sig på dagens 1. maj-demonstrationer.

1. maj 2013 blev daværende statsminister Helle Thorning-Schmidt pebet ud, da hun talte i Århus. Dengang var det lockouten mod lærerne, der påtvang en ringere folkeskole, vreden rettede sig imod. Thorning-Schmidt blev mødt af en pibekoncert, sure smileyer og folk, som demonstrativt vendte ryggen til hende.

I år lægges fingrene ikke imellem: Den socialdemokratiske politik og LO-toppens manøvrer er ikke bare pilråddent classesamarbejde, det er klasseforræderi. Sådan lød det f.eks. Henning Paaske Jen-

sens tale for APK på den traditionsrige Rød 1. maj i Munke Mose i Odense.

Faglige talere som Elias Olsen fra BJMF ungdom og Claus Westergreen fra BJMF – hvor 93 % af medlemmerne sagde Nej til OK2017 – opfordrede til fortsat kamp og aktion mod de påtvungne 42 timer.

Men 1. maj blev som kampdag også præget af, at ikke bare fagorganiserede arbejdere, men også udstødte fra arbejdsmarkedet stod side ved side om kampen mod nedskæringsreformer og classesamarbejde. Den hurtigt voksende sociale bevægelse Næstehjælperne trådte frem både i Fælledparken og Munke Mose.

Opskriften er både politisk protest og aktioner og praktisk hjælp til reformram-

te. Folk ramt af kontanthjælpsreform, førtids- og fleks- og dagpengereform osv. I princippet os alle.

Der var strålende sol og blå himmel over hele landet, men samtidig blæste også en kold vind. Bevægelse var at foretrække frem for at blive siddende på et sted. Også andre vigtige temaer prægede dagen: På det vellykkede arrangement på Den røde plads i Fælledparken, som tusinder besøgte, understregedes solidariteten med de sultestrejkende palæstinsiske fanger i israelske fængsler – og progressive tyrkeres og kurderes kamp mod det stadig mere undertrykkende og voldelige Erdogan-styre.

Modstanden mod krig og mod dansk

krigsdeltagelse var også stærkt i fokus. Blandt andet Pernille Grumme talte på Den røde plads i Fælledparken for Kunstnere for Fred.

Lige nu mobiliseres der i NATO-landene til krigsmodstand ved topmødet den 24.-25. maj i Bruxelles, hvor Trump vil være med. I mange lande – også i Danmark – vil der samtidig være protester mod krigene og krigsalliancen.

Lizette Lassen, forsanger i det populære band Fri Galaxe, som igen spillede på Den røde plads, fortalte om Fredsløb 2017, der løber af stabelen den 20. maj i København.

Gerd Berlev talte for Tid til Fred/Aktiv mod krig mod NATO og om protesten i

København den 24. maj – start ved ankeret ved Nyhavn.

Danmarks EU-medlemskab og kampen for at komme ud efter det britiske Brexit stod også i centrum på arbejderklasens internationale kampdag.

Jesper Morville fra Folkebevægelsen mod EU talte i Munke Mose i Odense – og i Fælledparken talte Ann-Selena Cailloux for de unge i Folkebevægelsen mod EU. Både Jesper Morville og Ann-Selena Cailloux er bidragsydere til Ud af EU-bloggen, hvor EU-modstandens perspektiver og problemer tages op.

Arbejderpartiet Kommunisterne havde livlig aktivitet i boderne med tilbud om

studiekredse, aktiviteter, materialer, tidskrifter, bøger, T-shirts m.m.

I Århus deltog APK på 'Fredsscenen' 1. maj med en bod. Dagen var præget af stor politisk interesse og efterspørgsel på debat, bøger, badges og Oktoberrevolution-T-shirts.

Titti Wahlberg fra svenske 'Stoppa Aurora' fortalte i Århus om den omfattende anti-NATO-bevægelse, som sætter spot på krigsøvelsen, der med 20.000 soldater fra bl.a. USA og Danmark vil træne krig mod Rusland i Göteborg, Stockholm og på Gotland i september måned.

Hundreder af aktivister stiller op 1. maj for at få arrangementerne til at klappe. Også musikken og de mange fine bands stiller op for solidaritet. Kampsangene fra scenerne, på pladser, i telte og i gaderne og de mange røde faner understreger også den røde tråd i maj-dagen: Den er med til at bane vej for et socialistisk Danmark.

Som det blev sagt i APK's formand Dorthe Grenaas tale:

– Fremtidens velfærdssamfund kan kun være et socialistisk samfund. Et samfund, der ikke styres af profit og en styrkende rig overklasse og dens regeringer. Et samfund uden udbytning. Et samfund for rigtige mennesker, der får mulighed for at leve rigtige liv.

Fælles kamp mod kapitalen og overenskomstforræderiet!

Henning Paaske Jensen på Rød 1. maj i Munke Mose, Odense

Havde der været demokrati i Danmark og i den danske LO-fagbevægelse, så havde dette års 1. maj været domineret af konfliktende arbejdere over hele landet for en ny overenskomst på det private område.

Så havde store dele af transporten, byggeriet og slagterierne været lammet i protest mod det lusede forlig, LO-toppen og arbejdsgiverne havde strikket sammen på det private overenskomstområde.

Med en historisk forringelse på arbejdstidsspørgsmålet – med arbejdsgiverens ret til at kræve en udvidet ugentlig arbejdstid på 42 timer.

Harmen er stor ikke mindst på de områder, hvor nedslidningen er størst, dvs. hos medlemmerne inden for byggeri, transport og slagterisektoren under 3F og NNF.

Dertil kommer oveni politikernes lovgivning om trinvis udskydelse af folkepensionsalderen, så folk skal arbejde – mange helt nedslidte – til de er omkring 70 år.

LO og regeringerne giver kapitalen, hvad den forlanger.

Folk skal arbejde, til de segner, mens mange må stå udenfor som tilskuere til knokleriet som en bekvem arbejdskraftreserve til at trykke lønninger, helt på samme måde som den øgede brug af social dumping.

42 timers-arbejdsugen var en hån mod det stadig stigende krav, som vokser nedefra: Kravet om nedsættelse til 30 timer om ugen 5 dage i ugen på baggrund af en stadig mere stresset og presset hverdag. Til gavn for de arbejdende, til gavn for familierne og til gavn for de arbejdsløse.

Det demonstrerer, at arbejdsgiverne og LO er enige om, at det ikke er os og vore behov, der skal sættes i centrum, men kapitalens krav om maksimal profit.

Harmen blandt bygningsarbejdere, transportarbejdere, herunder Falck-redere og slagtere i 3F og NNF, har været enorm over, at deres klare nej ikke blev respekteret.

Et Nej manipuleret til et Ja ved at komme afstemningerne i én stor sort gryde – så røres der rundt – kalder det sammenkædning og forligsmands rolle – så er de enkelte Nej'er nu forvandlet til et samlet Ja.

En kæmpe provokation, som sætter tomheden i den højt besungne ”danske model” i relief. Kejseren har i virkeligheden intet tøj på.

Kejseren er i virkeligheden en model for at forhindre faglig kamp mest muligt med dens sammenkædningsregler, forligsmandslov og fredspligten imellem overenskomster.

Ved en flot Nej-kampagne nedefra lykkedes det at få en historisk høj stemmedeltagelse, med klare Nej'er inden for 3F og NNF.

Ikke underligt, at de følte en kniv i ryggen og reagerede rasende imod deres forhandlere og sammenkædningen. De har proteststrejket og aktioneret og holdt møder for at finde ud af, hvordan man kollektivt skal imødegå dette angreb.

Jo mere man betragter denne foræring, jo større bliver forræderiet.

Kampen for nedsættelse af den ugentlige arbejdstid har stået i centrum i arbejderklassens kampe og krav igennem mere end 100 år.

I stedet fik man et historisk tilbageslag næsten 50 år tilbage i tiden før 1971, da arbejdsugen kom ned på 41 3/4 timer. En foræring, som vil kunne få afsmittende virkning for andre på arbejdsmarkedets områder, hvis ikke der bliver sagt fra.

Vi har da også set overenskomststridige strejker, demonstrationer foran forbundskontorer og krav om topforhandleres afgang og protestmøder, der giver inspiration til forsat modstand mod overenskomstforringelserne.

Et vigtigt signal om, at *nok er nok*, som peger fremad for en kamplinje i fagbevægelsen.

Længe har det været grupper underlagt det sociale område, som nedefra spontant har protesteret imod skiftende regeringers nyliberale amokreformer – et amokløb mod de allersvageste.

Det seneste angreb er V-LA-K-regeringens indførelse af kontanthjælpsloftet, som tvinger mange af de allermest udsatte fra hus og hjem.

Et angreb, Socialdemokraterne ikke vil love blive fjernet igen, hvis de får magten. ”Den økonomiske situation er usikker,” siger de.

EU-politikerne og regeringerne, om den kaldes ”rød” eller ”blå”, taler til os om ”ret og pligt” og ”det skal kunne betale sig at arbejde”.

Smarte slogans, som vender brodden imod de arbejdende og ikke profitjægerne og spekulanterne.

Som om arbejdsløsheden ikke er et kapitalistisk onde – et af deres vigtige værktøjer til at presse lønninger.

I stedet fremstilles arbejdsløsheden som ofte selvvalgt og et slaraffenland

for dovenlarser, der skal holdes øje med.

Vi må i stedet fremhæve *vores* slogan og sætte fokus på kravet: Kamp mod arbejdsløsheden og ikke de arbejdsløse.

De andres sloganer passer som fod i hose ind i EU-kapitalens krav om en arbejdskraft med stadig lavere lønninger og stadig mere fleksibel arbejdskraft med mere og mere deltidsarbejde, når kapitalen kræver det.

Harz-reformerne i EU-foregangslandet Tyskland har vist vejen for monopolerne med arbejdsforhold og lønninger med arbejdende fattige – lønninger man for år tilbage ikke kunne forestille sig, og som indføres mere og mere i Danmark.

Samtidig er hele EU-projektet i dyb krise, kulminerende med det britiske Brexit.

For den danske arbejderklasse og arbejderklassen i EU må vi ønske denne monopolkonstruktion hen, hvor peberet gror.

EU-ideen er aldrig vokset op i arbejderklassens have, men i monopolernes direktionskontorer.

Dette projekt for lønsenkning og løndumping, forringelse af sociale ydelser og pensioner og fremme af privatisering vil aldrig kunne omdannes til et "socialt projekt".

Det startede som europæiske monopolars "Kul og stål-union" og i dag med ønsker om Monopolernes Forenede Europa, med visionen om ikke kun at forene angrebene mod de arbejdende i EU, men også for med egen hær at koordinere EU-landenes globale interesser for med magt at få kontrol over afhængige landes ressourcer.

Vi siger nej til at skulle regeres med deres EU-diktater, direktiver fra EU-kommissionen og Deutsche Centralbank, som mere og mere har reduceret det danske folketings til et stempelkontor for direktivernes gennemførelse med godkendelsesstempelen "Nødvendighedens politik".

Danmarks exit vil være vigtigt for den arbejdende befolkning i Danmark, men

også for andre arbejdende i Europa for opløsning af dette monopolprojekt.

Vores udsyn er ikke indsnævret dansk, men internationalt og solidarisk i sit indhold.

Vi vender os imod monopoler og deres EU, og vi vender os imod reaktionær nationalisme, som bygger på splittelse og fremmedhad.

Vi rækker solidarisk ud imod verden og ønsker at kæmpe sammen med andre arbejdende og folk, som kæmper mod imperialismen for selvstændighed og imod undertrykkelse.

Herunder støtten til palæstinensernes langvarige retfærdige kamp for national selvstændighed imod Israels ulovlige besættelse af Vestbredden, der i år har været 50 år!

1. maj 2017

Højrenationalister i forskellige populistiske indpakninger som Dansk Folkeparti og andre, der poserer med mere eller mindre modstand mod EU, er et værktøj for opsplitning af fronten imod monopoler og imperialismen og indgår i dens værktøjskasse.

Disse nationalister indgår som en aktiv støtte i imperialismens globale hærgen og er arge modstandere af palæstinensernes nationale rettigheder over for den israelske apartheidstat!

Her 1. maj kan vi globalt konstatere, at det ikke kun er EU, der er i krise.

Selve kapitalismen globalt er i dyb økonomisk krise med små opsving, mens nye alvorlige økonomiske kriser truer i baggrunden.

Det er i en sådan situation, imperialismen er ekstra aggressiv med oprustning og krigsforberedelser og med staters og monopolars indbyrdes konkurrencekamp om folkenes ressourcer.

Her fortsætter Danmark med at underlægge sig USA, nu under Trump med USA's fortsatte forsøg på at sikre

sit verdensherredømme i skarp konkurrence med især de to andre imperialistiske stormagter Rusland og Kina, der mere og mere forsøges inddæmmede med militær optrapning langs deres grænser.

Danmark gør det også via deltagelse i den aggressive NATO-sammenslutning, hvor USA slår med taktstokken og kræver oprustning over hele linjen.

Vi må ud af denne aggressive NATO-pagt som truer folkene med krig.

Under påskud af kamp for menneskerettigheder og mod terror deltager Danmark også i Vestens aggressionskrig i Mellemøsten, som vi har set i Afghanistan, Irak, Libyen og nu i Syrien.

Men med en terrorbevægelse, især USA og ultrareaktionære arabiske stater selv har været med til at understøtte og udvikle som led i deres del og herskpolitik.

Her deltager vi som igler i forsøget på at få del i Mellemøstens olie og gas, og resultatet er skræmmende: Lande forvandles til ukendelighed med død og ødelæggelser og er årsag til de største flygtningestrømme siden 2. verdenskrig.

Det er tankevækkende, at store dele af den danske ungdom i dag ser på fremtiden med frygt og usikkerhed.

En ungdom, der på egen krop mærker det stadig mere udbyggede sorteringskrav om karakterer og præstation.

Et uddannelsessystem, som mere og mere udvikler A- og B-skoler og uddannelsessteder.

En generel sorteringslogik er i gang: De, der kan klare mosten, kommer videre – men som hvad?

Restgruppen efterlades som en anden discountgruppe, fanden må tage sig af, på den ene eller anden måde frarøvet almindelige rettigheder.

Det kapitalistiske hus bliver stadig mere farligt at leve i og mere og mere vakkelvort, med et fundament baseret på profitmaksimering.

Ideen om et helt andet fundament, et helt andet samfund, der ikke er baseret på udbytning, kan ikke undgå at presse sig på som en nødvendighed for den ar-

bejdende befolkning, der udsættes for krav om fortsatte forringelser og involvering i krig.

Socialisme er ikke noget, der blot var en gang og gik galt og degenererede til rå kapitalisme.

Reel socialisme er en nødvendighed for almindelige menneskers fremtid.

Her 100 år efter Oktoberrevolutionen er der al mulig grund til at tage dens lære om revolutionens og socialismens nødvendighed til sig.

Af stor betydning for den danske ungdom og klassekampen er spørgsmålet: Hvordan rettes kompasset ind mod en

socialistisk fremtid?

Lad os uanset alder, køn og etnicitet styrke solidariteten blandt den arbejdende befolkning i den kommende tid!

Fælles kamp mod kapitalen – Lad de rige betale krisen!

Hele fire erklæret kommunistiske partier i Danmark – Hvorfor?

Af Kommunistisk Politik

Det har længe været en fastslået kendsgerning i de borgerlige medier, at 'den sidste kommunist er død'. Nogle bliver derfor noget forbavsede ved at opdage, at der faktisk eksisterer hele fire partier i Danmark, der erklærer sig som kommunistiske.

De fire har forkortelserne DKP, KPID, KP og APK. Det står for henholdsvis Danmarks Kommunistiske Parti (oprindeligt stiftet 1919), Kommunistisk Parti i Danmark (stiftet 1991), Kommunistisk Parti (stiftet 2006) og Arbejderpartiet Kommunisterne (stiftet 2000).

Dagbladet BT har i forbindelse med Enhedslistens landsmøde i weekenden bragt et stort to-siders opslag herom under overskriften 'De sidste kommunister' (12.05.2017). De fire partier præsenteres kort med fokus på interviews med APK's forkvinde Dorte Grenaa og KP's formand Jørgen Petersen.

Det logiske spørgsmål er selvfølgelig: Hvorfor eksisterer der hele fire erklærede kommunistiske partier – og hvorfor slutter de sig ikke bare sammen?

Det er der både historiske, teoretiske og aktuelle politiske grunde til – også med internationale elementer. I sidste ende handler det om strategi og praksis i kampen for et andet samfund.

Blandt de historiske årsager er udviklingerne i Sovjetunionen og i den internationale kommunistiske bevægelse efter 1956 – og meget konkret splittelsen og opløsningen af DKP, der sluttede sig til den pro-sovjetiske internationale be-

vægelse i 1960'erne og frem.

DKP omfavnede den ny linje for 'fredelig overgang til socialisme' via stemmesedlen og et såkaldt antimonopolistisk demokrati. Denne linje blev forkastet af en række kommunistiske partier, og den internationale kommunistiske bevægelse deltes fra 1960'erne og frem i en pro-sovjetisk revisionistisk del og i en marxistisk-leninistisk del, der i dag videreføres af CIPOML

Venstrefløj

– Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som APK er medlem af.

I Danmark repræsenteredes de to linjer af henholdsvis DKP og af ML-bevægelsen, fra 1978 af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (DKP/ML) omkring Dagbladet Arbejderen.

I tiden omkring 'murens fald' og Sovjetunionens sammenbrud (1989-91) gik DKP i opløsning. Avisen Land &

Folk gik ind. Organisationer som det nu nedlagte Fælles Kurs og KPID gik ud af DKP, der til gengæld stærkt reduceret fortsatte i Enhedslisten. Formanden Ole Sohn endte via Enhedslisten og SF i Socialdemokratiet.

Ingen af disse udspaltninger eller det tilbageblevne DKP gjorde imidlertid op med forestillingerne om 'fredelig overgang' og 'antimonopolistisk demokrati'. De splittedes, men modsætningerne begrænsede sig til spørgsmål som, hvorvidt man skulle gå ind i og være en del af Enhedslisten, eller om man skulle opbygge et selvstændigt parti uden for Enhedslisten.

I 1997 splittedes DKP/ML. Gruppen omkring Jørgen Petersen fik kontrol med partiet og Dagbladet Arbejderen. Den ville gå sammen med og samle det splittede DKP og de udspaltede i et enkelt parti. Det er dette håb om at genskabe et DKP som i 70'erne, hvor det sad i folketetinget, der ligger bag.

En tredjedel af medlemmerne gik ud og stiftede Arbejderpartiet Kommunisterne. At slutte sig sammen med organisationer på DKP's grundlag og med en strategi for fredelig overgang ville være det samme som at vende tilbage til en fuser. Siden 2000 har der med APK været et marxistisk-leninistisk parti, som viderefører DKP/ML's og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses linje. Det vil sige, at de to linjer i den kommunistiske bevægelse i Danmark og internationalt stadig eksisterer som organiserede kræfter på den danske venstrefløj. APK arbejder for at opbygge ét stærkt kommunistisk

parti, der kan løse revolutionens opgaver i det 21. århundrede.

I 2006 nedlagdes DKP/ML og tilsluttede sig DKP's platform ved at slutte sig sammen med halvdelen af KPId. Det fælles KP overtog DKP's platform for fredelig overgang og knyttede sig internationalt til den tidligere pro-sovjetiske internationale bevægelse.

Med DKP, KPId og KP er der således tre organisationer på grundlæggende samme platform.

KP og KPId's ledelser har efter 20 års 'samlingsbestrebelse' nu endeligt besluttet at slå sig sammen i et parti. De vil fejre 100-året for Oktoberrevolutionen sammen med fokus på kommunalvalget, hvor de stiller op på en fælles liste, og vil bekræfte sammenslutningen på kongresser i foråret 2018. Men der er også en del modstand mod sammenslutning i de to organisationer. Det har ført til en udsivning af medlemmer fra KP og til større uenigheder i KPId.

Det vil selvfølgelig gøre tingene tydeligere, hvis organisationer med grundlæggende samme udgangspunkt, ideologi og politik slutter sig sammen. Men der er ingen grund til at tro, at det vil betyde et stort opsving for et sammenlagt parti. Det er afhængigt af linje og politik – og går ikke med en fuser.

Som APK's Dorte Grenaa siger i interviewet med BT, så kan man ikke stemme sig til et andet samfund. Magthaverne giver ikke frivilligt slip på deres privilegier. Derfor må arbejderne afskaffe kapitalismen og bygge et socialistisk samfund ad revolutionær vej.

– Det kommer man til at gøre, og det må man gøre sig klart, siger hun.

At de tre andre erklæret kommunistiske organisationer ikke vil gøre sig dette klart, men prædiker fredelig overgang til socialisme via stemmesedlen, er den største og vigtigste forskel. Alene den gør, at ikke alle fire vil kunne sluttes sammen. Men der er også en lang række andre forskelle med hensyn til dagens revolutionære praksis, spørgsmålet om partibygning og arbejdsmåde og meget andet af betydning for den daglige og langsigtede kamp.

Solidaritet med de palæstinensiske fanger og deres sultestrejke

Gerd Berlevs tale for Tid til Fred/Aktiv mod krig ved solidaritetsdemonstrationen med de palæstinensiske fanger i israelske fængsler og deres sultestrejke – Den Røde Plads, Nørrebro, lørdag den 22. april 2017.

Jeg bøjer mit hoved og hilser de fanger, der modigt vælge den ultimative vej, sultestrejken, for deres ukuelighed og faste vilje til aldrig at give op. I skal vide at vi sender vores fulde støtte til jeres kamp, der gælder retten til et menneskeligt liv i frihed og værdighed, en kamp der er fælles for alle undertrykte på jorden.

Tid til fred – aktiv mod krig anser Israel for en vigtig allieret for imperialismen og USA, en krigsophidsende magt, der ikke respekterer folkeretten og FN. En besættelsesmagt, der udplyndrer det besatte land.

Israel har fordrevet Palæstinas folk.

Israel har besat, røvet, stjålet og plyndret Palæstinas jord og ressourcer.

Israel har forhånet, nedværdiget, chikaneret, frataget livsgrundlaget, indespærret millioner i Gaza, fængslet, tortureret fysisk og psykisk, splittet familier, myrdet og undertrykt.

Og de fortsætter. Det er en kollektiv afstraffelse af Palæstinas folk.

Alligevel rejser folket sig igen og igen

med mod og viljestyrke, med livsvilje og vrede. Det er ikke lykkedes at udrydde viljen og det vil ikke lykkes for Israel at udrydde menneskenes ønske om frihed.

Med Marwan Barghouti nægter nu 1000 politiske fanger at give fortabt. Med en sultestrejke for frihed og værdighed og det nødvendige ophør af besættelsen, så freden kan begyndes.

Jeg appellerer her til alle jer, der ser og hører dette: Forstærk indsatsen for at udbrede kendskabet til Israels forbrydelser og fangernes kamp.

Jeg appellerer til dig om at inddrage dine venner og familie, dine arbejds- og studiekammerater.

Jeg appellerer til dig om at deltage hvor du kan: i protester, indsamlinger og henvendelser til danske politikere om at anerkende Palæstina.

Jeg appellerer til dig om at deltage i kampen for fred, frihed og værdighed. Vi er mange, der arbejder for et Frit Palæstina, men vi er ikke mange nok, før du også er med.

Du kan være med til at danne en Palæstina-gruppe på Fredsløbet den 20. maj – tilmeld dig som tovholder eller deltager her.

**Leve Palæstina!
Vore hjerter er med Palæstina!**

100 dage i førersædet:

Krigspræsident Trump leger med ilden

Af Henning Paaske Jensen

Blot godt tre måneder henne i Donald Trumps præsidentperiode har bl.a. missilangrebet på Syrien blotlagt for hele verden, hvad han og USA-imperialismen under ham i virkeligheden står for: Det er en krigspræsident i aktion, hvis man ser igennem tågesløret af medie-manipulation og vildledende krigspropaganda.

For nogle kommer Trumps krigspolitik uventet, en del havde illusioner om en amerikansk isolationist. Men det har været svært ikke at se Trump som en krigspræsident, en person som allerede før han blev indsat lovede massiv militær oprustning, herunder atomoprustning. Han udtrykte beundring for USA's Vietnamkrig med mere end en million dræbte nordvietnamesere, og havde valgt en Exxon-oliedirektør og en stribe generaler til sit kabinet. Det hele kædet sammen med grov racisme og fremmedhætz.

En sådan sammensætning, en sådan cocktail kan kun føre mod endnu mere krig, som vi nu ser det, med direkte involvering i Syrien, Irak og Yemen og krigstrusler og varsling om muligt overfald på Nordkorea.

Trump's diktatoriske krav til NATO-landene om massiv oprustning har landene underordnet sig og smækket hælene i, med svage forbehold. Det er et grønt lys for et NATO, som ikke blot er en truende militærkonstruktion over for USA's hovedmodstandere – atommagterne Rusland og Kina – men skal sættes ind overalt i verden, hvor USA's imperialistiske interesser er truet. Som det i nyere tid er set i bl.a. Afghanistan og Libyen og tidligere i eks-Jugoslavien.

Vi ser overordnet den samme politik som fra tidligere præsidenter før ham – fra Bush, Obama/ Clinton og til nu. Med krig og undertrykkelse i et desperat forsøg på at sikre USA-imperialismens verdenskontrol.

Men denne gang foregår det med en

helt anden 'change'- retorik. En hård og truende retorik forbundet med racisme og med handlinger, som samlet åbner portene endnu mere på vid gab for den yderste højre reaktion. En imperialistisk stræben åbenlyst baseret på 'den stærkes ret'. Massive påskud og hykleri om 'menneskerettigheder' og 'demokrati' findes ikke længere nødvendige – blot fokus på kamp mod 'ondskab' og 'terror'.

Sådan taler imperialister

Det blev umiddelbart også bekræftet, da den britiske Theresa May som den første besøgte Trump umiddelbart efter hans indsættelse og opsummerede noget af det centrale, de er forenede om:

TEMA: Ud af EU og NATO

- Vi er ikke fokuserede på regime change, men vil intervenere, hvis vore interesser er truede, udtalte hun.

Sådan taler imperialister, når de er åbenhjertige: intervenserer 'når vores interesser er truede'. Sammen med Trumps tilsagn om at ville fjerne 'IS og islamistiske terrorister fra jordens overflade' ser jeg det som deres samlede 'trylleformular' for påskud for krig og interventioner, en blankocheck for aggression imod et hvilket som helst land. I sit indhold tidligere formuleret af George W. Bush, men nu i en anden og endnu mere rå indpakning.

Er der noget, USA ikke er garant for, er det kamp for afskaffelse af islamistiske terrorister – tværtimod. Det er et fænomen, de sammen med deres ultrareaktionære allierede i Mellemøsten som Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet har været med til at skabe og understøtte.

De forskellige amerikanske fraktioners kamp om, hvem der skal løfte dirigentstokken, synes at ebbe ud. Med Trumps

missilangreb på Syrien har præsidenten 'vist beslutsomhed og er trådt i karakter'.

Hillary Clinton jublede, IS jublede, og herhjemme blev der givet grønt lyst fra så godt som alle folketingspartierne. Statsminister Lars Løkke udtalte, at Danmark vil stå sammen med USA også ved kommende 'nødvendige angreb'.

Forud havde den danske krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen slået en kolbøtte fra at have advaret imod Trump til at se potentielle muligheder i Trump som 'den frie verdens leder'.

At praktisere en politik ud fra trusler, militær styrke og den stærkes ret er netop den politik, USA aktuelt forsøger at demonstrere over for Kina og Rusland, som er de største imperialistiske konkurrenter, og over for andre stater, som krydser USA's interesser, herunder Syrien, Iran og Nordkorea.

Opskrift for magtopvisning

USA's missilbombning af Syrien, der fandt sted under et statsbesøg af præsidenten for den fremstormende stormagt Kina, og det efterfølgende amerikanske besøg hos udenrigsminister Lavrov og præsident Putin synes timet helt efter denne magtopvisnings opskrift – ligesom den samtidige affyring af megabomben i Afghanistan.

For USA et det et signal om 'militær beslutsomhed', om en handlekraftig amerikansk atommagt, som lægger op til atomoprustning og anden oprustning og vil gøre alt for fastholde sine globale imperialistiske interesser.

Det er et signal til Rusland om ingen aftale i Syrien uden om USA-imperialismen, som kræver en del af kagen, hvis de ikke er i stand til helt at få væltet Assad.

Men USA's legen med ilden i Syrien

kan være snublende nær på at føre til direkte konfrontation mellem de to stormagter, selvom de nu erklærer, at de genoptager deres groteske 'koordinering' af deres 'fælles' kamp mod terror i Syrien.

Trump's politik er opfølgningen af USA's politik imod 'ondskabens akse', som blev formuleret af George W. Bush imod Iran, Irak, Syrien, Libyen og Nordkorea og siden blev fulgt op af Obama/Clinton. Tre af disse lande er bombet til ukendelighed. Aktuelt følges op med krigstrusler og aggression mod Syrien og Nordkorea – og med Trumps forsøg på at undergrave og fjerne atomaftalen med Iran.

Krigene har efterladt de ramte mellemøstlige lande med olie- og gasrigdomme i kaos, forfald, opløsning, etniske kampe og flygtningestrømme, som er de største siden 2. verdenskrig.

Nordkorea i fokus

Nordkorea er en tillokkende nabo lige op ad USA's potentielt farligste imperialistiske rival Kina, som USA på alle områder og med alle midler ønsker at inddæmme, men har svært ved at finde ud af hvordan.

De intensiverede krigstrusler mod Nordkorea er også taget til i styrke. hvor vicepræsidenten Mike Pence i bedste Trump-retorik og vulgært krigsophidsende formuleringer udtaler, at 'sværdet står klar'.

Hvem truer hvem? USA har baser med 30.000 soldater i Sydkorea, gennemfører gigantiske militærøvelser i området og har besluttet opstilling af THAAD-raketter i Sydkorea – tæt på Kina og Rusland på trods af deres protester.

Man kunne jo gøre det tankeeksperiment, at Kina fik opstillet kinesiske THAAD-raketter på Cuba. En ny Cubakrise med akut fare for verdenskrig ville følge. USA ville aldrig tolerere sådanne raketter.

Dæmoniseringen af Nordkorea er massiv. Uanset om USA leger med verdens sikkerhed og angriber Nordkorea,

vil det være et angreb, som kan have uoverskuelige konsekvenser.

Den nordkoreanske (og hele den koreanske) befolkning har en kollektiv erindring om ufattelige amerikanske krigsforbrydelser med mere end to millioner dræbte og med hele udslettede byer under Koreakrigen 1950-53. For dem er deres primitive atomvåben et afskrækkelsesvåben over for USA og dets våbenbrødre.

Det nordkoreanske styre er udmærket bekendt med, hvordan det gik Saddam Hussein og Moammar Gaddafi, da de droppede deres atom-programmer. I Korea vil USA blive mødt af en befolkning, der vil kæmpe forende og rasende for deres selvstændighed.

Strategisk rivalisering og stormagtsspil

Kina er heller ikke det mindste i tvivl om, at USA først og fremmest er i Korea for at inddæmme stormagten Kina, som allerede truer USA's økonomiske dominans – og ikke for at imødegå en ikke-eksisterende angrebstrussel fra Nordkorea.

Derfor er det svært at forestille sig, at Kina reelt ved imperialistisk købslåen vil forsøge effektivt at strangulere Nordkorea økonomisk og handelsmæssigt og foranledige Nordkoreas sammenbrud. Nordkorea, og et samlet Korea, under amerikansk kontrol vil være et skrækscenarie for Kina.

Men Kina deltager sammen med Rusland i et beskidt stormagtsspil, som ser stort på landes suverænitet – og har f.eks. blåstemplet FN's Usikkerhedsråds advarsler og sanktioner mod Nordkorea.

Tingene er vendt effektivt på hovedet: Det er ikke USA's provokationer mod Nordkorea med trusler om angreb og

en flådearmada på vej mod Den koreanske halvø, der kommer i fokus.

Vi ser i stedet en situation, hvor verdens største atommagter lægger alt ansvar på Nordkorea, der bliver mødt med trusler og sanktioner. Det hele er anført af en massiv amerikansk dæmoniseringskampagne, som vi tidligere har set det forud for krigsinterventioner mod Iraks Saddam Hussein og Libyens Gaddafi. Senest mod Syriens Assad, og nu også mod Nordkoreas Kim Jong-Un. Ifølge Trump er de 'onde' mennesker, som bør fjernes, om nødvendigt med magt.

Regime change og udslettelse af 'Ondskabens akse' er stadig på bordet, på trods af Theresa Mays forsikringer.

Samlet er der for mig at se ingen tvivl om, at USA ikke har i sinde at give Rusland og Kina større indflydelse over Mellemøstens olie og gas. Det synes lige så klart, at Asien med Kina og Korea og det kinesiske og japanske hav er amerikansk interesseområde ifølge Trump og venner.

Det er områder, som USA og måske NATO vil konfrontere med forsøg på at inddæmme Kina med alle slags midler – på samme måde som det allerede er sket med NATOs provokatoriske militære omringning af Rusland.

Det er lidt bemærkelsesværdigt, at der tilsyneladende ikke bliver skruet mere og mere op på sanktionsskruen over for Rusland pga. Krim. Måske er det en uofficiel realistisk erkendelse af, at den eneste måde, USA og Vesten ville kunne få kontrol over Krim og dens flådebaser, er en atomkrig med Rusland med uoverskuelige konsekvenser, som man ikke er parat til – lige nu.

USA's krigspolitik og NATO-oprustningen, som Danmark ivrigt er med i, viser et stort behov for udviklingen af en bred folkelig fredsfront imod NATO, krig og oprustning. Der er brug for en bevægelse uden illusioner, som ikke lader sig aflede af den imperialistiske propagandas vedvarende dæmoniseringskampagner og påskud om 'kamp mod terror', i hvad der er et globalt strategisk magtsspil.

1. maj 2017: Udtalelse fra CIPOML

For en 1. maj i enhed og kamp mod nationalchauvinisme, racisme, fascisme og krigspolitik!

Lad os hejse den proletariske internationalismes banner!

Arbejdere, arbejdende, unge, kvinder og undertrykte i alle lande!

Den lange periode med ringe økonomisk vækst og stadig større politisk ustabilitet skærper alle de modsætninger, som sønderriver den kapitalistiske verden.

Selvom det kapitalistiske og imperialistiske system er svækket af dets almene krise og cykliske økonomiske kriser, er det stadig stærkt og vil fastholde sin udbytende og afpressende karakter, medmindre vi forener os og organiserer kampen for at omstyrte det. Men fundamentet, det bygger på, er raddent, dets modsætninger bliver stadig mere tilspidsede, og angrebene på verdens arbejdere og undertrykte folk eskalere.

Som følge af denne situation i dag ser vi:

– En øget kamp om markeder, protektionisme, handels- og valutakonflikter og nationalchauvinismens vækst i den økonomiske politik, som forbitrer problemerne mellem imperialisterne og de kapitalistiske lande indbyrdes, og ganske særligt mellem USA, EU, Kina og Rusland.

– Intensivering af krigspolitikken, forøgelse af rustningsudgifterne og våbenkapløbet. De imperialistiske magter og finansmonopolerne forøger udplyndringen af de afhængige landes ressourcer i skærpet indbyrdes rivalisering. Muligheden af en ny verdenskrig rører på sig i Mellemøsten. I Syrien bliver disse modsætninger klart demonstreret, og i Asien og Stillehavs-regionerne hober de imperialistiske våbenlagre sig op.

– En voldsom offensiv fra den herskende kapitalistklasse mod arbejderklassen

Ankara 1. maj

CIPOML

og de arbejdende masser for at vælte konsekvenserne af de alvorlige økonomiske vanskeligheder over på dem. Kapitalisterne og deres regeringer øger udbytningen, angriber arbejdernes organisationer, ophæver deres demokratiske rettigheder, kriminaliserer social protest og undertrykker det kæmpende proletariat og dets frontkæmpere.

– Den politiske reaktions og autoritære tiltags fremmarch, indskrænkninger af det borgerlige demokrati, stadig større korruption hos de herskendes partier, en drift hen imod politistater under påskud af at bekæmpe terrorisme, og at ekstreme højrekræfter og fascister i visse lande deltager i regeringen.

– En beskiddet ideologisk kampagne fra det herskende bourgeoisis mest reaktionære elementer, som spreder

chauvinisme, racisme og had mod immigranter og religiøs fanatisme for at vildlede og splitte arbejderne og folkene og styrke kapitalens dominans.

– En dyb krise for socialdemokratiene, som er kapitalens sociale outfit, med et stort tab af tilslutning, mens de populistiske partier vinder de forarmede og skuffede lag med deres kyniske 'sociale' demagogi og falske patriotisme.

Bourgeoisiet, som dømmer milliarder til fattigdom, sult og arbejdsløshed, forsøger på denne måde af forsinke dets systems uundgåelige fald, påtvinger nyliberale og reaktionære regimer, ødelægger klima og miljø og forbereder nye imperialistiske krige.

Proletariatet og folkene giver imidlertid ikke op, men går til modstand og kæmper! Grundene til at bekæmpe den kapitalistiske udbytning og imperialismen og dens lakajer, regeringer og partier bliver stadig flere. Væksten i massernes utilfredshed og modstand mod de herskende klikker baner vej for nye revolutionære bølger.

Arbejdere, arbejdende, unge, kvinder og undertrykte i alle lande!

Lad os forene os og demonstrere 1. maj – proletariatets internationale solidaritets- og kampdag – og forlange arbejde, sundhed, uddannelse, velfærd, lige løn

for lige arbejde, samme rettigheder for alle arbejdere!

Ikke mere arbejdsløshed, ikke flere nedskæringer! Lad os forlange kortere arbejdstid og nedsat pensionsalder! Nej til krig og fascisme! Lad os trække vores lande ud af krigsalliancerne, væk fra krigsmagernes magt, lad os kæmpe for freden og vores folks frihed!

Lad os give nye skub fremad for arbejderklassens enhedsfront for at forsvare vores økonomiske og politiske interesser og fortsætte kampen, indtil kapitalistisk udbytning og undertrykkelse er tilintetgjort.

Lad os afsløre og bekæmpe klassesamarbejdspolitikken, som de socialdemokratiske ledere og fagbureaukratiet står for, lad os uddybe linjen for organisering og klassekamp for at mobilisere de brede masser imod kapitalen.

Det er nødvendigt at bygge en bred folkelig alliance anført af arbejderklassen, at organisere og udvikle modstanden mod den kapitalistiske offensiv, den imperialistiske reaktion og krigspolitikken. Lad os kæmpe med det perspektiv at gøre en ende på udbytningen og udbytternes magt.

Det er nødvendigt at forene den antifascistiske, anti-imperialistiske og demokratiske ungdom om at erobre en fremtid, som er radikalt forskellig fra den, som kapitalisterne og deres opportunistiske tjenere ønsker for os.

Vi må nu mere end nogensinde styrke og udvikle den internationalistiske solidaritet for at kæmpe uden ophold mod de borgerlige regeringer, slutte os sammen og forene proletariatet og de undertrykte masser i alle lande for at slå vores fælles fjende, imperialismen, ned!

1. maj må alle ud på gaderne med vores røde flag!

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

April 2017

PCOF: Hverken Le Pen eller Macron

Boykotbevægelse manifesterer sig ved det franske præsidentvalg

De franske marxist-leninister i PCOF opfordrede med nedenstående udtalelse til boykot i anden runde af det franske præsidentvalg mellem 'systemets' kandidat Macron og højrefløjskandidaten Marine Le Pen.

Den lange kampagne under første runde af præsidentvalget afsluttedes med valget af Emmanuel Macron og Marine Le Pen. På trods af det stærke påtryk om at stemme undlod 20% at gøre det. Dette tal omfatter alle de mænd og kvinder, der har ønsket at udtrykke deres nej til systemet. Det er den holdning, vi har forsvaret og ført ud livet.

Forskellene mellem de fire topkandidater er små. De får mellem 19,5% og 24% af stemmerne. Dette viser, hvor smalt et vælgergrundlag der skiller de to kandidater, som er tilbage.

Den massive afvisning af repræsentanterne for de to partier, der har regeret i over fyre år – Fillon til højre og Hamon for PS (=Le Parti Socialiste) – er et af de markante aspekter af valget. Slaget er særligt alvorligt for PS, der allerede er sprængt. Mediernes foretrukne kandidat Macron, der nyder støtte fra oligarkiet, topper den første runde foran Le Pen, der opnår den (hidtil) højeste stemmeandel for den yderste højrefløj.

Et betydeligt antal vælgere har med deres stemme på kandidaten for Det oprørske Frankrig (La France Insoumise), Jean-Luc Mélenchon, ønsket at udtrykke deres modstand mod den neoliberale politik og PS. Denne potentielle modstand skal udmøntes i kommende sociale kampe i lighed med den, der er kommet til udtryk gennem en stemme på P. Poutou eller N. Artaud (andre kandidater i første runde af præsidentvalget, KPnet), eller den, der kom til udtryk for nogle ved at stemme blankt eller boykotte valget.

For klassekampen lader sig ikke tilpasse og begrænse til en valgkalender eller til vælgermøder, hverken nationalt og internationalt.

Anden valgrunde vil blive en gentagelse af opfordringen i 2002 til at stemme på Chirac for at dæmme op for Le Pen. I dag hedder det 'alle bag Macron.'

Den yderste højrefløj (Front National) er et redskab for oligarkiet til at splitte arbejderbevægelsen og den folkelige bevægelse, til racisme, til neoliberalisme, skjult bag en snak fyldt med social og nationalistisk demagogi og krigspolitik.

Macron, oligarkiets udkårne kandidat, tilhænger af neoliberalismen, af UBERificeringen af samfundet, af Europahæren, af NATO ... er ikke noget værn mod dette yderste højre.

Derfor nægter vi at bøje os for påbudet om at lade os spænde for præsidentkandidat Macrons vogn og appellerer i stedet til boykot i den anden runde af præsidentvalget.

Præsidentvalget, der er baseret på en ekstrem personificering af den politiske kamp, vil føre til udpegning af den person, der skal styre den franske imperialismes interesser. Det haster med at organisere sig og kæmpe og gøre fælles front for at forsvare arbejdernes og folkets interesser og kæmpe imod den neoliberale politik, imod politistaten og krigspolitikken, som Macron bare vil udbygge. Og for at udvikle solidaritet med de folk, som kæmper for national og social frigørelse.

Dette er, hvad vores parti vil sætte forrest her den første maj, med sit slogan: Imod reaktion og krig, for revolutionær forandring!

Paris, 24. april 2017

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF

Pernille Skipper: 'Ingen kunne forudse Socialdemokratiet' – Men passer det nu også?

Af Kommunistisk Politik

Enhedslisten har holdt sit årlige landsmøde under stor presseopmærksomhed. Der er kommunalvalg i november og et folketingsvalg spoger. VLAKE-regeringen er dybt upopulær og kan tvinges til at udskrive valg længe før valgperioden er forbi.

Interessen fokuserer sig ikke mindst på Enhedslistens rolle som støtteparti for en socialdemokratisk ledet regering med Mette Frederiksen i spidsen.

Mette Frederiksen var som bekendt beskæftigelsesminister (og senere justitsminister) i Thorning-regeringen og stod for at gennemføre nogle af de mest asociale EU-nedskæringsreformer, der har kastet titusinder ud i fattigdom.

Som afløser som socialdemokratisk partiformand har hun forsøgt at lægge afstand til den miskrediterede Thorning-regering. Hun ønsker at få det til at fremstå, som om socialdemokratiet er drejet til venstre og ikke kommer til at gennemføre mere af samme reaktionære reformpolitik – uden at love at

ville trække selv de allerværste tilbage.

I sin tid brugte også Thorning den stærke modstand mod Fogh- og Løkke-regeringerne til at profilere sig som et venstrealternativ, der ville gøre op med nedskæringsreformpolitikken. Dengang deltog Enhedslisten i koret og lagde sig fast i rollen som støtteparti.

'Ingen kunne forudse det' var Pernille Skippers forklaring på landsmødet om

Thorningregeringens reform-amokløb. I dag må partiet indrømme, hvad arbejdere, arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere og mange andre for længst har set: Socialdemokratiet førte som regeringsleder en politik for at øge uligheden og gøre de rige rigere og de fattige fattigere. Holdt ved magten af liste Ø.

Enhedslistens 'strategi for at presse socialdemokratiet til venstre' viste sig med Thorning, Corydon og Mette Frederiksen at være en bastant fiasko. Fup og blålys. Regeringen førte blå politik, i Foghs og Løkses fodspor. Det vil en Frederiksen-regering også gøre. For en reel anden politik forudsætter udtræden af EU og NATO.

'Arbejderflertals-' og 'Rød blok'-strategierne med Socialdemokratiet i spidsen har spillet fallit.

Arbejderpartiet Kommunisterne anbefalede at stemme blankt ved folketingsvalget i 2011, og APK vil ikke anbefale at stemme på noget folketingsparti hverken ved det kommende kommunal- eller folketingsvalg. Det skal skabes et alternativ til både 'rød' og blå blok, fastslog APK.

Som det hed i en valganalyse:

"Udfaldet af folketingsvalget 2011 betyder ikke en grundlæggende ny politik eller en helt ny regeringskurs, sådan som venstrefløjens opportuni-

Uddrag fra APKs Åbne brev til progressive organisationer og bevægelser, april 2013: Et reelt alternativ til både Thorning og Løkke er nødvendigt

Ved folketingsvalget i 2011 anbefalede APK at stemme blankt. Simpelt hen fordi der ikke var andet valg end et valg mellem to blokke. Dengang skrev vi i valgudtalelsen:

"Vi ønsker VKO hen, hvor peberet gror! Men vi advarer mod at tillægge S/SF/R/EhL som blok en grundlæggende anderledes politik. Det vil der ikke være tale om, selvom det kaldes en helt ny politik. Derfor er der ikke noget valg ved valget.

Derfor opfordrer vi til at understrege behovet for en reelt ny politik ved at stemme blankt!"

Det var ikke ligefrem populært hos tilhængerne af Thorning og 'rød'

blok. Der blev kaldt om APK. I dag er Stem blankt blevet en regulær strømning. Man kan ikke både være imod regeringens og folketingsflertallets politik og støtte Thorning-regeringen.

APK ser meget gerne et seriøst parlamentarisk alternativ, der kan stemmes på. Men først og fremmest er det nødvendigt at udvikle en stærk kampfront og massekamp mod blokkens fælles politik.

Vi opfordrer partier, organisationer og bevægelser til at bryde med Thorning-regeringen og finde vejene til at samles om opbygningen af et sådant alternativ.

APK 26. april 2013

ster prøver at bilde os ind. Fogh/Løkke-regeringerne og Nyrup/Thorning-regeringerne er to varianter af samme nyliberale politik.”

Det kan Enhedslisten ikke lave om på, heller ikke i dag.

Længe før 2011-valget, konstaterede APK, at Enhedslistens strategi for at 'presse socialdemokratiet og SF til venstre' var illusion og ønsketænkning. Det gjorde mange venstrefløjsfolks harme, som reagerede med at bagtale og søge at isolere APK. Ingen bryder sig om at få at vide, at de lider af illusioner.

Venstrefløj

I dag er der en enorm skepsis blandt venstrekræfterne i Danmark, og også i Enhedslisten internt, over for en fortsat rolle som støtteparti. Med god grund er der ingen tillid til, at Mette Frederiksen faktisk vil gennemføre en antireform-politik, en politik mod EU og NATO. Det modsatte vil selvfølgelig være tilfældet.

EU-socialdemokratiernes reaktionære karakter og rolle forstås bedre i dag. Men Enhedslisten vil ikke opgive sin alibi-rolle og dybt forføjede pressestrategi.

Derfor Skippers fortælling om, at det ikke var til at forudse, at det danske EU-socialdemokrati ville føre EU-socialdemokratisk politik. Det var i den grad til at forudse.

Enhedslistens opportunistiske politik splitter og svækker modstanden mod nedskærings- og krigspolitikken. Den vanskeliggør udviklingen af en bred folkelig modstandsalliance. Det er på tide at bryde med den – selvom landsmødet ikke ville.

På trods af 'røde streger' og trusler om evt. at vælte Mette Frederiksen er Enhedslisten stadig et socialdemokratisk støtteparti og ikke noget kæmpende modstandsparti.

Sirener over by og land

*Først rammes jeg af den skræmmende ekko-agtige hyletone
den giver genlyd mellem husene, hvor jeg går
en ganske almindelig onsdag
skal jeg hente min cykel, hvor jeg stillede den i går*

*Mit ubevidste bringer mig tilbage til tiden efter krigen
et blik på den blå himmel
jeg hører jetjagerne fra Værløse Flyvestation
føler tomrummet før frygten, før vreden, venter*

*Den anden sirenelyd kommer
Jeg ser de bombede ruiner omkring mig
mærker støver og lydbraget, derefter stilheden
Valby er en rygende ruinhob*

*Den tredje sirene bringer nutiden tilbage
beskyttelsesrummene er nu øverum for unge rockstjerner
krigens virkelighed kun en erindring hos få
Men også NATO opstod af støvet, og krigens herrer marcherer
igen*

Gerd Berlev

Foto: Gestapo – det tyske nazistiske terrorpoliti – i Danmark under besættelsen.

Tillykke til Klaus Riis!

Klaus Riis 70 år 8. maj 2017

Omkring stiftelsen af APK – med Dorte Grenaa og Frede Klitgård (1997)

Kammeraterne ønsker et stort tillykke med disse ord fra Karsten Jonassen.

Klaus Riis, en konsekvent revolutionær kammerat, fylder 70 år.

Det var under opgøret med maoismen i den revolutionære bevægelse i 70'erne, jeg stødte på Klaus første gang.

Imponerende velbevandret i den politiske teori var han en ledende kraft

i den bevægelse, der kæmpede for at genrejse den marxist-leninistiske kommunistiske fane efter sovjetrevisionismens og den kinesiske revisionismes skadelige virke.

Klarsynet og absolut ikke bange for at tage de nødvendige politiske kampe stod Klaus i spidsen for samlingen af de danske marxist-leninister i den revolutionære DKP/ML.

1. maj 2015

Som formand for partiet ledte han udviklingen af den revolutionære politik og skabelsen af det kommunistiske dagblad Arbejderen.

Da presset mod partiet voksede i takt med dets øgede indflydelse i klassekampen, kuppede en gruppe i partiets ledelse parti og dagblad og ekskluderede bl.a. Klaus Riis. Herefter splittedes partiet, og en større gruppe meldte sig ud, da partiet ikke længere kunne reddes.

Igen var Klaus en drivende kraft i kampen for marxismen-leninismen og den revolutionære bevægelse, da arbejdet for at genskabe det kommunistiske parti begyndte igen.

I dag er Klaus redaktør af Kommunistisk Politik, der er centralorgan for Arbejderpartiet Kommunisterne, APK.

Klaus har gennem sit mangeårige virke fået en meget stor international kontakthænde, og han nyder stor respekt og anerkendelse i den internationale marxist-leninistiske bevægelse.

Hans litterære produktion er meget omfattende. Foruden teoretiske værker byder den på et utal af konkrete klassekampsanalyser og handlestrategier, men også på anmeldelser og egne sangtekster.

Klaus er et meget vidende og belæst menneske, en politisk kampkraft, en poet samt en ærlig og særdeles god kammerat.

Karsten Jonassen

Økonomi

er grundlaget for opbygningen af Systemer - i begyndelsen lokalt, senere regionalt o.s.v. I begyndelsen nogenlunde styrbart - men efterhånden som rækkevidden blev større og større - for i dag at omfatte hele jordkloden med nyliberal økonomisme underlagt monoolgrupperes styring og hærgen efter profit, og disses kamp med og mod hinanden, - og et ustyrbart ragnarok opstået - kan følgende ordlyd påskrives - Intet er for småt for pengegrænsens glubskhed - og selv at æde eget afkom er for den en naturlig del.

N.B.

Glem ikke Slaget på Fælleden!

Af Gitte Wilsdahl Christensen

Det er d. 5. maj 1872 inde i mit hoved. Jeg forestiller mig, hvordan utallige mænd fra arbejderklassen marcherer igennem de københavnske gader, imens de synger socialistiske slagsange og går med løftede faner imod Fælledparken på Østerbro.

De har fået nok. Alle disse brave mænd vil i dag kæmpe for, at deres arbejdsvilkår bliver bedre. Ikke kun for deres egen skyld, men også for deres børn og alle de fremtidige generationer. Jeg kan levende forestille mig deres afmagt og trang til kamp.

En kamp, der om lidt vil kulminere i et slag, som senere bliver kendt som Slaget på Fælleden.

Maleri fra 1899 af Erik Henningsen

Jo, der går de, alle disse brave mænd. I deres slidte tøj og udtrådte sko. Nogle af dem er endda hullede.

”Vi skal fandeme vise de skide kapitalister, skal vi!” råber den ene. ”JA!” lyder det fra mængden. ”Og bagefter mødes vi på den lokale til en bajer,” råber en anden.

”JA!” råber mængden igen.

Målet er nået, Fælledparken med alle dens træer, buske og blomster står der i al sin skønhed og venter på at høre talerne fra disse gæve arbejdere. De vil ikke længere finde sig i at blive trådt på af erhvervslivet. De vil have kortere arbejdstid og bedre løn. Det skal være

slut med, at kapitalisterne fylder egne lommer.

Men inde i parken lurar faren. Ordensmagten er mødt talrigt op, og stormer imod dem med hævede knipler. Den ordensmagt, der burde beskytte dem, har vendt sig imod dem og er helt i erhvervslivets vold. Det ender blodigt, og for nogle ender det invaliderende, og for andre ender det i en kamp til døden. Men en sejr blev det nu alligevel. Trods alt!

Gitte er aktiv i Næstehjelperne – netværk for protest og praktisk hjælp til reformramte.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:
alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
51 86 71 97

Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Protester mod nedskæringspolitikken over hele landet

Velfærdsalliancen demonstrerede i en lang række byer og kommuner landet over den 10. maj. Kravet er, at nedskæringspolitikken stopper nu og nedskæringsreformerne rulles tilbage.

Protesten gælder både allerede gennemførte og automatiske og planlagte nedskæringer af kommunale, regionale og offentlige budgetter. Grønthøstermetoden fungerer f.eks. på hospitalerne med årlige nedskæringer på to pct. – og har gjort det i femten år.

Resultatet har ikke bare været et udmarvet sundhedssystem med et stresset personale, der skal løbe alt for hurtigt. Det er et stadig mere beskåret og nedslidt velfærdssystem, der er forvandlet til en skygge af, hvad det engang var. Til en anden og nyliberal EU-discount-udgave.

Derfor blev der protesteret overalt i landet igen i år, selvom der i kommunalvalgsåret 2017 ikke er planlagt så synlige generelle nedskæringer som

Rådhuspladsen i København 10. maj 2017

sidste års 'omprioriteringsbidrag', der måtte tages af bordet.

Mange lokale fagforeninger var på gaden. I København mellem tre og seks tusinde i fem tilslutningsdemoer, som mødtes på Rådhuspladsen, der blev pænt fyldt op og med rigtig god stemning. Mange lærere, pædagoger og pæ-

dagogstuderende og andre hårdt ramte i den endnu offentlige sektor. Og sociale bevægelser som Næstehjælperne var meget synlige.

Kampen mod nedskæringspolitikken og nedskæringsreformerne er stadig synlig, mobiliseret og på gaderne.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 5 - 2017

TEMA: UD AF EU OG NATO

EU i valgfeber s. 2

Ny Afghanistan-krig s. 3

Udemokratisk dansk model s. 4

Konkurs på konkurs s. 6

Sommertræf 2017 s. 8

NATO-protester s. 10

Dorte Grenaa i Fælledparken
s. 13

1. maj landet over s. 14

Kamp mod kapital og OK-
forræderi s. 16

Hele fire 'kommunistiske' partier
s. 18

Trumps første 100 s. 20

CIPOML; 1. maj-appel s. 23

Skippers landsmøde s. 24

Verden ifølge Latuff

Efter Wikileaks' afsløringer af CIAs hackerværktøjer, begyndte USA at forberede anklager for fjendtlig spionage mod Assange.